

Sisällysluettelo

- 2-3 Jarmo Anttila... PÄÄKIRJOITUS
4-11 Jari Jokilehto... VAPAAMUURARIUS HENKISENÄ
KASVATUSJÄRJESTELMÄNÄ
- 12-14 Pekka Ervast...100 VUODEN TAKAA
15 RUUSU-RISTIN HELSINGIN YLEISÖESITELMÄT SYKSY 2012
- 16-18 Matti Koskinen...MITEN KOIN KESÄKURSSIT 2012
19 Matti Koskinen...RUNO, ISÄ PIIRTÄÄ
- 20 Infotaulu...HENGEN JA TIEDON MESSUT 13-14.10.2012
21 RUUSU-RISTIN TAMPEREEN YLEISÖLUENNOT SYKSY 2012
- 22-23 Pekka Ervast...Toimittajalta
24-31 Marja-Liisa Halmetoja...MONTA TODELLISUUTTA
- 32-35 Marko Manninen...YHTEISTYÖRYHMÄN VIIKONLOPPU
SEMINAARI 10-12.8.2012
36 RUUSU-RISTIN JYVÄSKYLÄN YLEISÖLUENNOT SYKSY 2012
- 37 RUUSU-RISTIN SIILINJÄRVEN JA KUOPION
YLEISÖLUENNOT SYKSY 2012
38-48 Liilia Siiberg...ROSENKREUTSILAINEN IDEOLOGIA, JUURET JA
TAVOITTEET
- 49 FORUM HUMANUM SYKSY 2012, HENKINEN EVOLUUTIO
50-51 PIIPPUVIISAS JA TUHVA
- 52 TIEDOTE
53 RUUSU-RISTIN EDUSTAJAT PAIKKAKUNNITTAIN
- 54-55 Aija Tuukkala...KIRJAESITTELY Abbé Roca - H.P. Blavasky
KRISTINUSKON ESOTERISMI
56 Matti Koskinen...RUNO, KAKSIN SILMIN

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

”Isä meidän”-rukous loppuu toiveeseen, ”päästä meidät pahasta”. Mikä on tuo paha, josta meidän pitäisi päästä? Me sanomme, että maailmassa tapahtuu paljon pahaa. Tiedotusvälineet kertovat meille joka päivä onnettomuuksista, luonnonmullistuksista, sodista, taudeista, nälästä ja köyhyydestä sekä yksittäisten ihmisten hirmuteoista, koulu-ampumisista ja perhesurmista. Monille elämä on suurta kärsimystä ja he voisivat nimittää elämäänsä lähinnä helvetiksi. Moni onkin oikeutetusti kysynyt: ”Miten kaikkivaltias Jumala voi tämän sallia? Hallitseeko maailmaa oikeasti kuitenkin Saatana?”

Kuinka ruusuristiläinen maailmankatsomus vastaa näihin kysymyksiin? Me sanomme, että kaikki on saanut alkunsa Jumalasta ja silloin myös paha on saanut alkunsa siitä. Pahan mahdollisuus on itse Absoluutissa, kaikkiallisen jumaluuden salaisuudessa, johon sisältyy kaikki ja joka saa muotonsa ilmennyksessä. Ilmennys, rajoittunut muoto ja minuus mahdollistavat pahan. Ilman tietoista minuutta ei voi olla sen paremmin hyvää kuin pahaaakaan, koska ei ole mitään joka sen kokee ja käsittää.

Raamatun luomiskertomus esittää pahan synnyn symbolisessa muodossa Aatamin ja Eevan lankeemuksessa. He söivät hyvän ja pahan tiedon puusta. Syntyi ensimmäinen vastakohtapari, nautinto ja kärsimys. Se herätti meidän järkemme toimintaan. Silloin Jumalat totesivat taivaissa, että nyt ihmistä on tullut kuin yksi meistä. Jos he vielä söisivät elämänpuusta, niin heistä tulisi kuolemattomia.

Heidät piti karkottaa paratiisista ja sen portille pantiin kerubi vartioimaan leimuava miekka kädessä, ettei sinne päässyt kukaan asiaton.

Teosofia antaa huiman kuvan vuosimiljoonien evoluutiosta ihmiskunnan kehitystiellä. Se on ollut laskeutumista yhä syvemmälle aineelliseen ilmenykseen. Me ymmärrämme, että tämä luomistyö, jumalallinen suunnitelma, on vielä pahasti kesken. Kun puhutaan seitsemästä luomispäivästä, intialaiset sanovat niitä manvantaroiksi, niin jokainen niistä on jaettu seitsemään juurirotuun ja se taas on jaettu seitsemään kulttuurikauteen. Olemme nyt viidennen juurirodun viidennessä kulttuurikaudessa. Siksi vielä pahalla ja itsekkyydellä on niin paljon valtaa. Olemme vielä niin epätäydellisiä.

Me olemme kuitenkin ihmiskuntana tulleet siihen pisteeseen, että meidän tulisi alkaa ymmärtää tämän elämänkoulun tavoite ja tarkoitus. Olemme kaikki saaneet syntymme Jumalasta, meidät on luotu Jumalan kuviksi. Meissä kaikissa on mahdollisuutena tuo kuva, ”Poika”, Kristus. Se vain on peittynyt kaikenlaisen epäpuhtauden alle, niin että emme osaa sitä nähdä tai kokea muuten kuin heikosti. Me voimme kuulla sen kuisketta, jos harjoitamme itseämme. Tuo korkeamman minän ääni on todellinen hiljaisuuden ääni, jota voi kuulla vain meditaation ja rukousmietiskelyn kautta. Sitä voi myös nimittää valistuneen omantunnon ääneksi. Valistunut omatunto on puhdistettu kulttuurisidonnaisista, yleisen mielipiteen äänistä ja opetuksista.

Eri kansoilla ja uskonnoilla on hyvinkin poikkeavia käsityksiä siitä, mikä on oikea tai väärä. Joidenkin pitää kulkea hunnutettuna, pää peitettynä, jotkut eivät saa leikata partaa ja hiuksia, kun taas joidenkin on leikattava ne kaikki. Jotkut eivät voi syödä jotakin ja toisille se on juhlaruoka. Totuudenetsijän on ensimmäisenä puhdistettava oma ajattelunsa ja erottelukykynsä. Hänen on tunnistettava mikä on oleellista ja tärkeää ja mikä on epäoleellista. Nämä ovat joogan kaksi ensiaskelta; viveeka ja vairaagja.

Ruusu-Ristissä olemme aina opettaneet Vuorisaaran tietä todellisen hengen polkuna kohti valoa. H.B. Blavatsky piti teosofian tärkeimpänä opetusena jälleensyntymisen ja karman opetusta. Niiden ymmärtäminen avaa aivan uuden näkökulman siihen mitä olemme tottuneet sanomaan pahaksi. Me sanomme pahaksi monia vastoinkäymisiä, elämän vaikeuksia ja sairauksia joita elämä, kohtalo, meille tuo. Jos ymmärrämme, että se on vain meidän karmaa, joka on nyt tullut maksettavaksi, otamme sen vastaan ansaittuna. Saamme niittää mitä olemme kylväneet. Silloin on kärsimyksen pahin kärki jo taitettu. Emme katkeroidu, vaan voimme nähdä sairaudetkin salapukuisina siunauksina. Tämä vapauttaa meidät ulkoisesta pahasta.

Sitten on vielä meidän oma pahamme, itsekkyys, helmasyntimme, himot ja halut. Niistä vapautuminen ei olekaan niin helppoa. Ensimmäisenä pitäisi pyrkiä vapautumaan sydämen kovuudesta ja kylmyydestä. Myötätunnon puute on meidän pahimpia syntejämme.

Me tuomitsemme ja arvostelemme helposti toisiamme. Kaikki todelliset henkiset opettajat sanovat, että tämä on suuri este meidän henkisen itsekasvatuksen tiellä. Aikamme suurimpia henkisiä opettajia on Dalai Lama, hän kehottaa meitä aina myötätuntoon. Se on suuri avain todelliseen henkiseen kasvuun.

H.P. Blavatskyn mukaan tämä planeetta on tuskallisten ponnistusten koulu ja surujen tähti. Me kaikki joudumme kiusauksiin elämämme varrella. Apostoli Paavali puhuu Efesolaiskirjeissä siitä, kuinka meidän todellinen taistelumme täällä ei ole lihaa ja verta vastaan, vaan herrauksia ja valtoja, pahuuden henkiolentoja vastaan. Ne ovat meitä koettelemuksiin ja kiusauksiin saattavia enkelihierarkioita. Joutuihan Jeesuskin vielä kiusatuksi erämaassa. Voimme voittaa kiusaukset meissä olevan sisäisen jumaluuden, Kristuksen avulla. Meidän on myös hyvin tärkeä oppia anteeksiantaminen ja -pyytäminen. Jos emme anna anteeksi, ei Isämmekään voi antaa meille anteeksi. Myös itselleen tulee antaa anteeksi, sillä emme vielä osaa olla täydellisiä.

Meidän ihmisten joukossa on kuitenkin jo suuria henkisiä opettajia ja Mestareita. He ovat edelläkävijöitä, jotka ovat viitoittaneet meille henkisen itsekasvatuksen polkuja. Meidän tulee valita omamme. Kaikki polut lopulta yhtyvät vuoren huipulla.

Vapaamuurarius henkisenä kasvatusjärjestelmänä

Tässä esityksessä on tarkoitus tarkastella ja lähestyä vapaamuurariutta nimenomaan henkisenä järjestelmänä, sen kasvattavaa merkitystä ihmisen henkisessä kehityksessä. Pitäydyn tarkastelussani kolmessa asteessa, niissä on kaikki oleellisin ilmaistu ihmisen henkisestä kehityksestä. Useissa, tai melkein kaikissa, vapaamuurari-loosheissa on enemmän kuin kolme astetta.

Salainen veljeskunta

Ammennan käsitykseni Ruusuristin vapaamuurarijärjestelmästä, jossa on vain kolme astetta. Nämä ovat meidän näkemyksemme mukaan alkuperäisimmät, joten käsitteelen vain niitä. Useammat asteet ovat tulleet vapaamuurariuteen myöhemmin, vaikkakin jo hyvin varhain, vuonna 1742. Vapaamuurarimuoto, jonka voi sanoa saaneen alkunsa vuonna 1717, oli kolmiasteinen. Joskin sitä ennen oli olemassa jo yksittäisiä loosheja, mutta ensimmäinen suurlooshi perustettiin vuonna 1717.

En tässä käsittele vapaamuurariuden ulkoista historiaa, sillä oletan että moni on siihen jo tutustunut. Tuon esille teosofisen ja ruusuristiläisen käsityksen siitä mistä vapaamuurarius on meille tullut. Meidän täytyy mennä silloin ihmiskunnan varhaishistoriaan, aikaan kun ihmiskunta oli vielä järjettömässä tilassa eli järki ei vielä ollut herännyt meissä ja elimme vielä enemmän vaistojemme varassa.

Teosofisen käsityksen mukaan silloin saapui Venukselta kehittyneempiä ihmisiä - vai pitäisikö puhua enkeleistä, sillä he olivat kehityksessään niin paljon edellä silloista ihmiskuntaa ja voisi myös todeta, että edellä vieläpä nykyistäkin ihmiskuntaa - auttamaan meidän henkistä kehitystämme. Yksin jätettynä kehityksemme olisi ollut perin hidasta. Näitä kehittyneempiä veljiä kutsutaan salaiseksi veljeskunnaksi, jonka tehtävä on auttaa ihmiskunnan henkistä kehitystä. Sanotaan, että heihin on liittynyt jo nykyisen ihmiskunnan veljiä, jotka ovat omilla ponnistuksillaan nousseet siihen. Buddhan sanotaan olevan ensimmäisiä meidän ihmiskunnastamme joka kykeni siihen.

Vapaamuurarimuodot ovat siis saaneet alkunsa tuosta salaisesta veljeskunnasta, joka tahtoo auttaa ihmiskunnan henkistä kehitystä. Eri aikakausina nuo muodot ovat ilmenneet sen aikakauden vaatimusten mukaan. Nykyiset vapaamuurarimuodot ovat juutalaista alkuperää. Sitä ennen oli mm. egyptiläisiä muotoja ja jos käy Egyptissä tai muuten on tilaisuudessa tutustua egyptiläisten temppelien hieroglyyfeihin, voi nähdä niissä tuttuja seremonian muotoja, mikäli on itse jonkin nykyisen vapaamuurariuden jäsen. Eivät tietenkään kaikki hieroglyyfit sitä edusta, vaan pieni vähemmistö niistä. Yleensä vanhojen kansojen mysteerilaitoksissa, kuten mm. Kreikassa, Intiassa ja Etelä-Amerikassa voi nähdä olleen tällaisia henkisiä kasvatusjärjestelmiä.

Kolmiasteinen järjestelmä

Vielä hieman tuosta kolmiasteisesta järjestelmästä, nimittäin ns. puhdistuksen tien eli valmistavan tien voi nähdä jakautuvan kolmeen etappiin. Ihmisen henkisessä kehityksessä on enemmänkin näitä etappeja ja siinä merkityksessä voidaan puhua korkeammista asteista, mutta ne perustuvat jo todelliseen henkiseen kokemukseen ja tietoon. Täällä Ruusu-Ristissä näemme, että ne ovat henkisesti niin vaativia asteita, ettei meillä ole oikeus omin päin sellaisia alkaa avata.

Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervast suunnitteli myös korkeampia asteita, mutta ilmeisesti hän ei saanut lupaa salaiselta veljeskunnalta niiden avaamiseen tällä fyysisellä tasolla. Jos niitä joskus avataan, se tapahtuu vain salaisen veljeskunnan mestareiden kehotuksesta. Nuo korkeammat asteet ovat aina auki jokaiselle vakavalle etsijälle, vaikka niillä ei ole täällä fyysisellä tasolla muotoja. Ilmeisesti on niin, että tarvitaan riittävä määrä vakavia pyrkijöitä jotka raivaavat esteet tuollaiselle henkisesti vaativammalle asteelle.

Sininen vapaamuurarius

Kun alkaa tarkastella näitä kolmea astetta, joiden sanotaan olevan vertauskuvallisia, niin jo niissä on meille paljon henkistä oppia. Niitä voi tarkastella niin monikerroksellisesti, että niistä löytyy kuvattuna ihmisen koko henkinen kehitys. Kun tässä mielessä tarkastelee asiaa, niin ei tarvita lisää asteita. Lopulta on kysymys yksilöstä, ottaako hän nämä muodot vertauskuvallisesti eli älyllisesti vai operatiivisesti eli käytännöllisesti ja alkaa toteuttaa niitä omassa elämässään?

Meillä on täällä Ruusu-Ristissä käytössä ns. Johannes vapaamuurarius eli sininen vapaamuurarius.

Se tarkoittaa tuota vertauskuvallista vapaamuurariutta. Sen tarkoitus on monipuolisen älyllisen tutkimuksen eli järjen valaisemisen kautta viedä ihminen ns. mielenmuutokseen. Tämä tutkimus käsittää kaikkien aikojen uskonnot, mytologiat sekä filosofiset ja tieteelliset järjestelmät. Tietenkin kaikki riippuu paljon jäsenten omista vapaachtoisista tutkimuksista, sillä tutkimusaiheet ovat liian laajoja perusteellisesti käydä läpi looshiopiskeluna.

Tietysti looshiopiskelussa pyritään löytämään kaikkien uskontojen ydin, kaikki yhdistävä jumalviisaus eli Kristus, jos käyttää kristillistä termiä, joka on vapaamuurariuden kadonnut sana. Se on meissä kaikissa oleva sana, jonka etsijöitä olemme. Meidän on selvästi nähtävä se omalla järjellämme, jotta saamme selvän kuvan edessä olevasta työstämme.

Täytyy korostaa, ettei kukaan ole henkisenä auktoriteettina näissä looshiopiskeluissa eikä muutenkaan tässä vapaamuurariudessa. Hierarkkinen järjestelmä on ainoastaan symbolinen ja käytännön toimintaa ohjaava. Jokaisen jäsenen toivotaan omilla pyrkimyksillään saavuttavan tuon mielenmuutoksen joka saattaa pyrkijän korkeamman minänsä yhteyteen. Ihmisen korkeampi minä on hänen henkinen auktoriteettinsa ja sen neuvoja ja kehotuksia seuraamalla ihminen kulkee eteenpäin henkisen kehityksen tiellä.

Meillä ei siis ole mitään gurujärjestelmää. Tietysti seremonioiden maagillisuus tukee tuota järjen valaisemista, mutta jäsenten on oltava tosissaan ja vakavissaan mukana tässä työssä, jotta seremoniat saavuttaisivat tuollaisen ylevyyden.

Kuten tiedetään, vapaamuurariuden kolme astetta ovat oppipojan aste, ammattilaisen aste ja mestarimuurarin aste. Oppipojan asteessa tutkimme vanhoja uskontoja, pyhiä kirjoja, uskonnon alkuperää, viisaiden lausuntoja sekä profeettojen opetuksia. Tutkimme miten ihminen on kaikkina aikoina etsinyt totuutta.

Oppipojan asteessa opitaan löytämään kaikista uskonnoista ja filosofisista järjestelmistä niiden ydin. Niistä riisutaan kaikki kuona ja tietämättömien ihmisten lisäämät dogmit.

Ammattilaisen asteessa opitaan tuntemaan mystistä Kristusta. Pyritään löytämään se sisäinen henki joka yhdistää kaikkia uskontoja ja järjestelmiä. Opitaan ymmärtämään uskonnollisia ilmiöitä ja näkemään, että kokemusten takana on henkinen todellisuus, mystinen Kristus. Kristus, jota muissa uskonnoissa nimitetään mm. Brahmaaniksi, Osirikseksi, Taoksi tai Buddhamieleksi jne.

Ammattilaisen asteessa tutkitaan ihmistä ja opitaan ymmärtämään, että looshi kuvaa ihmistä ja että Jumalan löytäminen ei voi tapahtua muualla kuin ihmisen omassa tajunnassa. Koska on kysymys sinisestä vapaamuurariudesta, on tarkoitus valaista ihmisen järkeä. Asioiden kokeminen ei kuulu siniseen vapaamuurariuteen, kokemusperäinen tieto riippuu ihmisen sielun kypsytydestä eli siitä kuinka vakavasti hän on ennen totuutta etsinyt.

Mestarimuurarin asteessa tutkitaan vihkimyssymboliikkaa. Vihkimys on korkein henkinen saavutus ja erottamaton osa Salaista Veljeskuntaa, sillä siinä vihitään ihminen Salaisen Veljeskunnan jäseneksi. Mestarimuurariasteessa opiskelun päämääränä on saada selvä käsitys siitä, että Salaisen Veljeskunnan olemassaolo on järjen, omantunnon ja sydämen vaatima. Tässä on lyhykäisyydessään sinisen vapaamuurariuden ns. runko.

Punainen vapaamuurarius

Vapaamuurarius ei kaiketi rajoitu vain siniseen vapaamuurariuteen. On aivan selvästi nähtävissä niissä ihmisissä jotka toimivat Vapaamuurariudessa, kaipuu ja pyrkimys sanoisiko vakavampaan tutkimiseen kuin pelkkään järjen työhön.

On pyrkimystä kokeilla elämässä myös omaa siveellistä tahtoa, sitä kuinka hyvin kykenee toteuttamaan elämässään vapaamuurariuden korkeita päämääriä. Silloin lienee paikallaan sanan ns. punaisista asteista jotka, se täytyy aina muistaa, ovat täysin vapaachtoisia.

Punainen aste on käytännössä sitä, kuinka oppisi paremmin auttamaan ja palvelemaan ihmisiä ja ihmiskuntaa yleensä? Pekka Ervast on kirjoittanut mainion kirjan Vapaamuurariuden kadonnut sana, josta hieman lainasin ideoita tähän tarkasteluun. Siinä hän käsittelee myös punaista vapaamuurariutta, ja vielä korkeampia asteita, ns. mustaa ja valkoista vapaamuurariutta.

Tämä rajanveto on lähinnä teoreettista. On helppompaa esittää asioita tietyssä järjestyksessä. Voisi sanoa, että jo elämän pakosta ihminen, jos hän liittyy tähän meidän vapaamuurarikouluun, joutuu myös tekemisiin operatiiviseen vapaamuurariuden kanssa eli punaisiin asteisiin. Väkisinkin ihminen, kun hän valaisee järkeään, näkee että olisi opittava enemmän saamaan esille niitä ideoita mitä hän opiskelee. Toisin sanoen olisi opittava palvelemaan ja hyödyttämään ihmiskunnan henkistä kehitystä.

On todettava, että henkisen evoluution edetessä, se mikä ennen oli punaista astetta, tulee sinisen asteen piiriin. Kun tuota sinisen asteen perustyytä eli korkeamman minän yhdistämistä persoonallisuuteen tehdään säännöllisesti ja väsymättä, niin jossain vaiheessa voidaan nähdä, että korkeampi minä saa valtaa persoonallisuuden yli eli se tulee hallitsevaksi periaateksi ihmisessä.

Vapaamuurarit tässä sinisessä asteessa alkavat vapaachtoisesti, korostan tuota vapaachtoisuutta, enenevissä määrin nähdä jatkuvan ja säännöllisen opiskelun, meditaation ja palvelun johon sisältyy vakava eettinen itsekasvatus, tärkeimmäksi tehtäväkseen elämässä.

Sitten kun on edetty siihen vaiheeseen, että astraalikeho on pääsääntöisesti hiljaa ja voidaan mentaalisella puolueettomuudella ja selkeydellä tarkastella asioita, itse asiassa vasta siinä vaiheessa todellisuudessa näkee kuinka välttämätöntä ja hyödyllistä ihmiskunnalle on joidenkin ihmisten päättäväinen opiskelu ja palvelu silloin kun tahdotaan auttaa ihmisten henkistä kehitystä. Vasta sitten, kun päättäväinen ryhmä ihmisiä on edennyt tuohon pisteeseen, voidaan alkaa puhua vielä okkulttisemmista asteista ja niiden perustamisesta tänne fyysiseen maailmaan.

Punainen aste on tuon teorian, jota opiskellaan vapaamuurariudessa, sulattamista eli syvällistä mietiskelyä ja sen jälkeen tuon tiedon soveltamista käytäntöön eli viisasta palvelua, josta on hyötyä ihmiskunnan henkiselle kehitykselle. Olkoon tuo palvelu sitten omasta tai muiden mielestä kuinka pientä ja vaatimatonta tahansa. Oleellista on, että tahtoo yrittää ja oppia palvellessaan.

Täytyy todeta, että tässä punaisessa asteessa on otettava siveellinen itsekasvatus vakavasti. Välttämätöntä on oppia oikea mietiskelyrutiini, joka auttaa puhdistamaan ja tyyntyttämään ihmisen käyttövälineet.

Puhdistuksen tiellä on lähinnä kysymys ihmisen astraalis-mentaalista puhdistuksesta, sen saattamista hiljaiseksi ja tyyneksi, jotta järjen valo valaisisi ymmärrystämme ja mieleemme nöyränä vastaanottaisi siltä valoa.

Olisi saavutettava sellainen persoonallisuuden hiljeneminen ja vaitiolo, joka antaa mahdollisuuden ns. astua persoonallisuuden ulkopuolelle. Ts. oppisimme sellaisen jokahetkisen mietiskelytilan ja hiljaisuuden, joka mahdollistaa meidän kuulla tuota ylemmää järjen valoa ja antaa sen hallita elämässämme, sen sijaan että kuuntelisimme tämän alemman ja vielä jäsentymättömän astraalis-mentaalisen käyttövälineemme kehotuksia.

On selvästi nähtävä ja ymmärrettävä, että persoonallisuus on vain tuon ylemmän järjen, tai jos vielä ylemmää haemme inspiraatiota, niin rakkausviisauden palvelija. Erottelen ylemmän järjen tarkoittavan meidän korkeampaa minuuttamme ja tuo rakkausviisaus on vielä ylempi meissä oleva Kristus, Jumalan pojan kuva meissä.

Meidän korkeampi minuutemme katselee Jumalan kuvaa ja sen täydellisyyttä meissä ja voi, sitten kun sille tehdään sijaa meissä, neuvoa ja opastaa meitä löytämään Kristus itsestämme.

Tietysti tämä kaikki vaatii säännöllistä ja kurinalaista työskentelyä. Kuten sanonta kuuluu: Rukoile ja tee työtä. Työ joka on säännöllistä ja kurinalaista nähdään välttämättömäksi ja se tehdään siten vapaaehtoisesti ja kiitollisuutta tuntien.

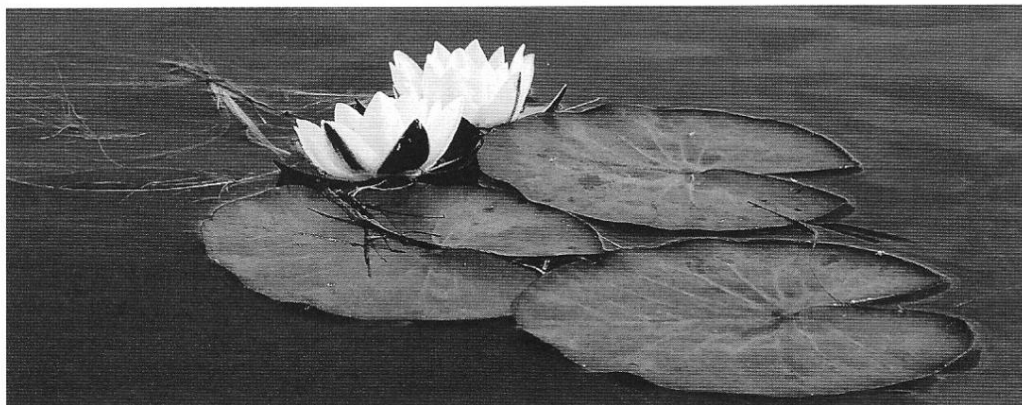
Kuten on todettu, tämä vapaamuurarityö jaetaan kolmeen asteeseen. Ensimmäisessä asteessa valaistaan persoonallista järkea, toisessa asteessa vedotaan korkeampaan minään, joka puhdistaa persoonallisuuden ja kolmannessa asteessa mietiskellään ja rukoillaan valaistua rakkausjärkeä, Kristusta, joka synnyttää ihmisen uudestaan.

Kun tutkii tuota opiskeluohjelmaa voi perustellusti todeta, etteivät korkeammat asteet ole ajankohtaisia ennen kuin Kristus on meissä syntynyt. Edessä on vakava ja perusteellinen työ ihmiskunnan henkisesti uudelleensynnyttämiseksi.

Työ ryhmässä

Kun tarkastelee veljeyden ja yksimielisyyden merkitystä henkisessä vapaamuurarityössä voi nähdä, että vapaamuurarius on henkisessä mielessä yritys kasvattaa itsenäisistä ja vapaista ihmisistä kykeneviä toimimaan ryhmässä yksimielisinä. Nykyaika on kasvattanut jo suuren määrän ihmisistä itsenäisiksi ajattelijoiksi. Tarkoitus on vielä kyetä voittamaan itsensä siinä suhteessa, että osaisi sivuuttaa ja voittaa oman henkilökohtaisen näkemysnsä ns. oikeellisuuden eli osaisi voittaa oman alemman ymmärryksensä ylemmän ymmärryksensä hyväksi.

Tarkoitus on oppia katsomaan elämää ja siinä tehtävää työtä ihmiskunnan hyväksi ryhmätoiminnan näkökulmasta.

Joka aamu on saavuttava työmaalle, vaikka persoonallisuus vielä napiseekin ja haluaisi vain järjestää olot itselleen mukaviksi. Ihmissessä on piilossa korkeampia puolia, joille on annettava sijaa tässä päivätietoisuudessamme. Kun ihmiskunnan Temppleri on valmis, voimme laskea työkalumme ja todeta että työ on tehty ja jatkamme eteenpäin yhä laajeneville työmaille.

Yksilö voi hyvinkin olla epäitsekäs palvelija omassa pienessä yksikössään, mutta ei osaa voittaa itseään siinä suhteessa, että näkisi ryhmän yhteisen työn ja siinä tarvittavan yksimielisyyden tärkeimpänä motivoijanaan. Tämä ei ole mitään sokeaa auktoriteettiuskoa, vaan selkeästi ajattelevan ihmisen kykyä sivuuttaa oma persoonallinen näkökulmansa sen työn hyväksi josta on hyötyä monille.

Ryhmänä työskentely on aina tehokkaampaa ja enemmän aikaansaavaa kuin jos ihminen työskentelee yksin. Moni nykyisin henkisiä asioita tutkivista ihmisistä ajattelee itsekkäästi siinä suhteessa, että perustelee henkisen tien kulkemista yksin sillä, ettei tarvitse ryhmää koska haluaa olla henkisesti itsenäinen.

Kuitenkaan henkisen tien kulkeminen ei ole sitä, että minä kehittyisin henkisesti ja saisin vaikka vihkimyksen Salaiseen Veljeskuntaan. Henkisen tien kulkeminen on sitä, että ihminen enenevissä määrin oppii ajattelemaan ja toimimaan niin, että ajatus ja toiminta suunnataan Suunnitelman, Isän tahdon tai totuuden palvelemiseen eikä omaan henkilökohtaiseen kehitykseen. Tällaisesta asennoitumisesta seuraa luonnollisesti henkinen kasvu, josta on hyötyä monille.

Todettakoon myös, että ryhmässä toimimalla ja opiskelemalla ihminen paljon nopeammin laajentaa ymmärrystään henkisistä asioista kuin yksin toimimalla, sillä siinä huomaa oman ajattelunsa ja ymmärryksensä puutteellisuuden ja virheellisuuden kun sitä peilaa siihen informaatioon mikä tulee esille ryhmässä toimien. Olennaista on päästä eroon ”minun” ympärillä pyörimisestä, joka estää selvän ja puolueettoman tarkastelun tehtävään työhön nähden.

Vapaamuurariuden yhtenä ihanteena voi nähdä itsekasvatuksella saavutettu vapaus persoonallisista reaktioista, ihminen joka on mentaalisesti itsenäinen ja kykenee toimimaan ryhmässä työn ja suunnitelman eteenpäin viemiseksi. Tätä kutsutaan veljeydeksi.

Vapaamuurarissa on herättävä rakkaus siihen ryhmään ja toimintamuotoon missä työskennellään valon, tai laajemman ja valoisan elämänymmärryksen eteenpäin viemiseksi ja kuinka viedä eteenpäin ns. suurta jumalaista suunnitelmaa.

Koulutuksen tarkoitus on nähdä kuinka omaan itseen ja sen henkiseen kehitykseen keskittyminen on vielä kuitenkin itsekästä, vaikka sillä onkin paikkansa aiemmassa kehityksessä. Korkein ihanne on palveleminen tai kuten Jeesus sen toteaa: ”Suurin teistä on se, joka eniten palvelee.” Rakkauden voi siten myös ymmärtää toimintana, joka vie eteenpäin Jumalan suunnitelmaa ihmiskunnan täydellistytäkseen.

Kun tarkastelee luonteen jalostus ja rakennustyötä tässä vapaamuurariudessa, niin alussa itsekasvatuksen pääpaino on kaksinainen, joita voi kuvata sanoilla Myötätunnon Mestari ja Viisauden Mestari. Alussa kasvatetaan ja puhdistetaan astraalipuolta ihmisessä. Eettisten ohjeiden ja mielen hallinnan avulla saadaan astraalipuoli ihmisessä hiljenemään, jolloin ihmisessä asuva luonnollinen myötätunto pääsee vaikuttamaan ja sen avulla puhdistustyö etenee ja aikaa myöten ihmisessä alkaa saada sijaa tuo myötätunnon mestarin linja.

Myötätunnon mestaruus ei kuitenkaan riitä vapaamuurareille, joiden tarkoitus on myös kasvaa viisaudessa, voidakseen palvella älykkäämmin, tehokkaammin ja tietoisemmin siitä mitä kuuluu tehtävään työhön. Kun sydämen ääni on herännyt, vapaamuurarin täytyy oppia käyttämään mentaalista käyttövälinettä myös intuitiivisesti, saadakseen näkymättömiä henkisiä ideoita tuotua tänne fyysiselle tasolle ja rakentaakseen niistä sellaisia muotoja, joista on hyötyä ihmiskunnan henkiselle kehitykselle.

Voisi todeta, että sana vapaamuurari on sangen osuva kuvaus vapaasta ja tietoisesta ihmisestä joka rakentaa ihmiskunnan Tempeliä. Muurari muuraa kiviä ja näin rakentaa. Kuten teosofiasta on tuttua, mentaali ilmenee geometrisina kuvina eli kivinä kun taas astraani eli tunne ottaa kasvien muodot.

Vapaamuurareina on tehtävänämme tuoda nuo kivet sieltä geometrisista ideoista tänne meidän työmaallemme fyysiselle tasolle. Muuraaminen ei onnistu ilman laastia eli sitä veljesrakkauden liekkiä, jonka palaa sydämemme alttarilla, kun se pääsee buddhiselta tasolta puhdistuneen ja hiljaisen palvelijan, astraalin lävitse.

Vihkimykset

Vihkimykset kuuluvat yhtenä osana vapaamuurariuteen samoin kuin ihmisen henkiseen kehitykseen. Käsittelen näitä vihkimyksiä ihmisen psykologiassa ja suuntautumisessa valoon tapahtuvina muutoksina. Puhutaan Pyhän Hengen tiestä eli valmistavasta puhdistavasta tiestä. Symboliikka on Uuden testamentin Jeesuksen kehityshistoria. Tämä sama symboliikka kuvaa ihmisen kehitystä myös varsinaisella vihkimyksen tiellä kulkemisen näkökulmasta.

Kun tämä valmistavan puhdistuksen tien kolmas eli mestarimuurarin vihkimys on saavutettu, on se samalla varsinaisen vihkimyksen tien eli uudestisyntymisen Kristus-lapseksi, ensimmäinen vihkimys. Se on vihkimys jossa ihminen otetaan jäseneksi Taivasten valtakuntaan eli Salaiseen Veljeskuntaan. Käsittelen tätä aihetta valmistavan tien näkökulmasta. Vapaamuurariuden kolmen asteen voi nähdä niin, että ensimmäinen aste kuvaa ensimmäistä vihkimystä eli Kristus-lapsen syntymää ihmisessä. Tämä ei tee ihmisestä vielä persoonallisesti moitteetonta, vaan hän on vielä altis tunne- ja älyharhoille. Ihmisen elämän painopiste kuitenkin muuttuu selvästi tämän kokemuksen myötä.

Ihminen on nähnyt valon välähdyksen ja häntä alkaa enenevissä määrin kiinnostaa miten voisi olla hyödyksi muille. Hän näkee fyysisen tason harhan lävitse.

Häntä eivät enää kiinnosta materiaaliset pyrkimykset elämässä, vaan hän alkaa suuntautua kohti henkeä ja hengen elämää. Hän yrittää enenevissä määrin elää maailmassa, mutta ei maailmasta siten, että hänen elämästään olisi hyötyä muille ihmisperheen jäsenille.

Tätä ensimmäistä vihkimystä voisi myös kuvata mystikon vihkimykseksi, sillä se ei välttämättä ole tietoisien pyrkimyksen aikaansaama. Vaan elämä, karma, on vienyt siihen pisteeseen ja usein kriisiin, jossa ihminen kysyy mitä on tämä elämä - mitä on Jumala? Kun vastaus tulee, on mahdollisuus alkaa tietoisesti kulkea vihkimyksen polkua, joka kyllä vielä tässä vaiheessa on valmistavaa eli puhdistuksen polun kulkemista.

Usein ihmetellään, miten joku saa tuon ensimmäisen vihkimyksen, vaikka ei vielä ole tutkinut ja kuullut henkisestä tiestä mitään? Kysyjät ovat usein sellaisia, joilla itsellään on tämä kokemus menneisyydessä. He eivät persoonallisuudessaan muista sitä, vaikka korkeammassa minässään ovat siitä tietoisia. Tämä kokemus tulee ilmi ihmisen asennoitumisena elämään, siinä näkeekö hän henkisen elämän ja pyrkimyksen tärkeämpänä kuin materiaaliset arvot? Tämä voi tulla ilmi jonkinlaisena palvelu- ja velvollisuuselämänä, eikä se välttämättä liity mihinkään henkiseen järjestöön vaan voi ilmetä missä tahansa inhimillisissä organisaatioissa.

Nämä eri vihkimysten väliset prosessit, varsinkin tällä valmistavalla puhdistuksen tiellä, saattavat vaatia useamman inkarnaation. Varsinkin tuon Kristus-lapsen syntymän jälkeen on mahdollista kulkea tietoisemmin niiden tiedonantojen perusteella, joita meille on annettu edelläkävijöiden opetuksissa.

Ei tarvitse asennoitua niin kuin tyhvät neitsyet; kun ylkä tuli niin heidän lamppunsa olivat sammuneet ja he itse olivat nukahtaneet. Kun taas viisaat neitsyet olivat varanneet öljyä lamp-puihinsa ja olivat hereillä kun ylkä tuli. Usein meidän henkisen kasvamisen pysähdyttää tai ainakin hidastaa, kun meillä ei ole rakkauden öljyä eli palavaa halua palvella ja löytää totuus. Se pitää meidät oikeassa vireessä ja jännityk-sessä, kun löydämme palvellessamme ratkaisut elämässämme oleviin kriiseihin ja kasvamme niissä ottamaan enemmän valoa vastaan ja siten kykenevimmäksi vielä enemmän palvelemaan.

Ammattilaisen aste eli Kasteen vihkimys kuvaa pyrkijän voittoa astraalimentsentiaalisista harhois-ta. Pyrkijä on löytänyt tiensä sielunsa hiljaisuuteen. Häntä eivät enää heittele epävakaa astraalipuolen heilahtelut. Vesikasteen saamisen symboliikka on kuvaavaa, sillä veden tiedetään kuvaavan tunnepuolta ihmisessä. Oppipojasta ammattilaiseen kulkeminen on siis luopumista materiaalisista arvoista. Ammattilaisesta mestarimuurarin asteeseen kulkeminen on astraalimentsentiaalisesta puolen hiljentämistä ja tyyntyt-tämistä pitämällä päämääränään oppimista yhä täydellisempään ja viisaampaan palveluun.

Kun pyrkijässä enenevässä määrin hallitsee mie-len rauha ja hiljaisuus sekä aktiivinen palvelu, voidaan lähestyä kolmatta eli mestarimuurarin astetta, sekä vihkimystä eli kirkastuksen vuorta ja kulkemista Golgatalle ristinkuolemaan. Kun pyrkijä kasvaa vastaanottamaan valoa korkeam-malta minältään, hänestä tulee samalla persoo-nallisesti pyhempi ja puhtaampi eli täydelli-semppi persoonallisuutena.

Pyrkijän on kuoltava omasta puhdistu-neesta persoonallisuudestaan voidakseen syntyä hengestä uudestaan.

Pyrkijän on pidettävä mentaalinen tai kontemp-latiivinen vire yllään eli oltava jatkuvassa mie-tiskelytilassa. Mietiskelytilassa, joka ei kohdis-tu itseän ja omaan elämään, vaan se kohdistuu Suuren suunnitelman eteenpäin viemiseksi.

Elämä täällä fyysisellä tasolla on nähtävä työ-maana ja palvelun paikkana, eikä enää koke-muksien saamisen alueena. Mikään ei täällä enää kiinnosta tai innosta. Elämä on kuolemista persoonallisuudesta silloin, kun ei enää kaipaa täältä kokemusten kentältä mitään, vaan on vain töissä täällä ja on valmis uhraamaan työlle oman elämänsä.

Vapaamuurarisymboliikka on varsin rikas ja kuka sen parissa vakavasti työskentelee, oppii näkemään ihmisen kehityksen varsin selkeästi. Kun on selkeä ja puolueeton mentaalinen kuva vaadittavasta työstä, niin inhimillinen ylpeys taipuu sen edessä, kun selvästi näkee kuinka laaja työmaa ihmiskunnalla on edessä ja kuinka vähän itse vielä tietää ja kykenee näkemään to-dellisessa henkisessä merkityksessä.

Työmaalla on oltava hyvä mentaalinen pohja-piirustus kun työt alkavat. Siitä se Temppelin rakentaminen sitten edistyy.

Pekka Ervast

100 VUODEN TAKAA

TOIMITTAJALTA

Kun ihminen on läpikäynyt sen henkisen heräyksen, joka paljastaa hänelle, että elämä on tie Jumalan luo eli totuuden tietoon, silloin hän luonnollisesti katsoo ympärilleen nähdäkseen onko ihmisiä, jotka ovat sen tien kulkeneet tai semmoisia, jotka sitä paraikaa kulkevat. Molemmilta hän voi odottaa opastusta ja ohjausta. Jos hän on tavallinen uskovainen, jäävät hänen käsityksensä verrattain hämäriksi. Hänelle kyllä selitetään, että "Kristus on tie, totuus ja elämä", ja hän ymmärtää itse, että jokaisen papin ja "jumalmiehen" pitäisi olla häntä edempänä henkisessä elämässä, mutta mitään tarkkoja osviittoja ja neuvoja hän ei ole tilaisuudessa saamaan; hän pianakin huomaa surukseen, että niitä ihmisiä on olemassa, jotka ovat kulkeneet tiedon tien, ja että niitä kutsutaan Mestareiksi, adepteiksi, Mahaatmoiksi jne. Heidän joukkoonsa eli veljeskuntaansa kuuluvat Jeesus Kristus, Gautama Buddha, Krishna, Zoroaster, Pythagoras, Mooses ym., ym. Heistä jokainen kelpaa tienviittaajaksi ja neuvojaksi. He ovat itse asiassa ihmiskunnan opettajia. Ja koska he ovat kulkeneet tien Jumalan luo ja yhtyneet Jumalaan, ovat he kuolemattomia olentoja, jotka totisesti ovat "meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti". Mutta paitsi näitä Mestareita elää maailmassa vielä heidän oppilaitaan, jotka ovat tietoisessa yhteydessä Mestarien kanssa. Nämä oppilaat ovat ihmisiä, jotka kulkevat tiellä ja he tietenkin voivat neuvoa tietä Mestarein, todellisten opettajain luo.

Kun kristitty herää, hän ei tiedä toisenlaisista opettajista kuin papeista. Onhan olemassa ammoisista ajoista lähtien kokonainen järjestetty virkaloitus – kirkko ja sen papisto, - jonka erikoistehtävänä on ohjata ihmisieluja Jumalan luo! vastaherännyt ei vielä älyä, että jumalalliset asiat ovat yhtä pyhiä kuin esim. taide. Niitä ei voi oppia minkäänlaisissa virkaloituksissa, ei yliopistoissa, ei akatemoissa, ei seminaareissa. Hutilus jää aina hutilukseksi, vaikka Münchenissäkin käy oppia. Todellinen taiteilija syntyy neron leima otsassaan. Ja tämä merkitsee henkisistä asioista puhuen, että jos ei ihminen kasvata sitä jumalallista siementä, joka piilee hänen omassa samoin kuin jokaisen ihmisen sielussa, ei hänestä tule "jumalanmiestä", vaikka minkälaisia "jumaluusopillisia" tutkintoja suorittaisi.

Kun teosofi herää, hän kysyy itseltään ja hengenheimoilaisiltaan: "missä on semmoinen ihminen, joka todella on kulkenut jonkun matkan tiellä, joka todella jotakin tietää, ja joka minuakin voisi neuvoa kulkiessani?" Hän voi silloin kuulla useammistakin semmoisista ihmisistä. Toinen esittää toista, toinen toista. Ja kuten alussa sanoin, tämä Mestarein oppilaiden lukuisuus saattaa monellekin tehdä valinnan vaikeaksi.

Sitä sen ei kuitenkaan tarvitse olla, jos punnitsemme asiaa. Minkä seikan täytyy nimittäin pakosta olla määrääjänä, kun valinta tapahtuu? Määrääjänä ei voi olla mikään muu kuin luottamus, sisäinen usko ja luottamus, toiseen tai toiseen opettajaan. Jollei sitä luottamusta, sitä niin sanoakseni magnetista vetovoimaa ole opettajaan, ei pidä antautua oppilaaksi. Tässä ei ole kysymys virkalaitoksista eikä ulkonaisista oppijärjestelmistä, vaan ihmisielun hienoimmista väreilyistä. Opettajan ja oppilaan välille muodostuu henkinen yhdysside, joka tekee molemmat (ja etenkin oppilaan) alttiiksi toistensa vaikutuksille. Kaikki opettajan ominaisuudet voivat vähitellen siirtyä oppilaaseen, eikä ainoastaan hyvät vaan mahdollisesti hänessä löytyvät pahatkin ominaisuudet. Opettajatoimi on yhtä arkaa ja vastuunalaista kuin korkeata ja kunniakasta laatua; oppilaanaolo samaten yhtä vaarallista ja velvoittavaa kuin kaunista ja kehittävää. Ellei opettaja ole ottanut vissiä askeleita henkisen elämän tiellä, ei hän osaa oppilaassaan herättää sitä ominaisuutta, joka on kaikista tärkein tiedon tiellä: itsenäisyyttä, itsenäistä ajatusta, tunnetta ja arvostelukykä.

Moni teosofi onkin siinä asemassa – ja yhä useampi siihen joutuu, – ettei hän tunne erityistä vetovoimaa yhteenkään opettajaan, vaikka hän kyllä mielellään edistyi henkisen tiedon tiellä. Mitenkä hänen on meneteltävä? Onko häneltä kielletty osallisuus "taivasten valtakunnan salaisuuksiin?" Eikö hänellä ole mitään toivo joutua Mestareiden

– ihmiskunnan varsinaisten Opettajain – kanssa tekemisiin?

On kyllä. Se mahdollisuus ei ole keltään kielletty. Pääsy Mestarein luo riippuu ihmisestä itsestään. Vaikka ihmisellä on opettajiakin, riippuu viime kädessä kuitenkin hänestä itsestään, pääseekö hän Mestarein kouluun.

Ja Mestarein koulu on todellinen salainen koulu. Tämä salainen koulu on näkymättömässä maailmassa. Siinä käynti tapahtuu salassa. Kaikki ulkonaiset "salaiset koulut" ja pyrkimiset ja ponnistukset ovat vain valmistavaa laatua. Varsinainen henkinen opetus annetaan salaisessa maailmassa. Missä se salainen maailma on? Joka paikassa. Ja kuinka ihminen siihen astuu? Oman sydämensä kautta ja läpi.

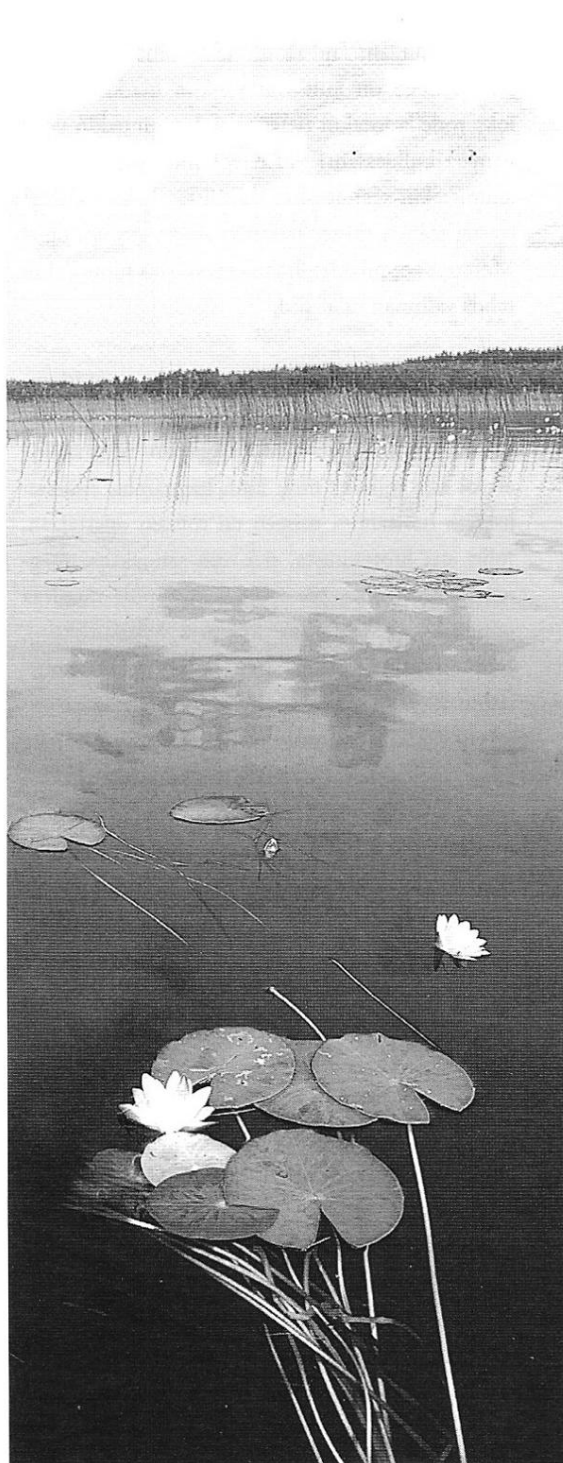
Tie Mestareiden luo on kerta toisensa perästä julistettu maailmalle. Se ei ole mikään salassa pidetty asia. Päinvastoin jokainen sen voi kuulla ja käsittää. Vaikeus ei ole käsittämisessä, vaan käymisessä. Sillä mikä tie Mestareiden luo on? Se on vapaaehtoinen, vaikuttimiltaan epäitsekkäs työ ihmiskunnan hyväksi. Palvelkaa ihmisiä, rakastakaa toisianne! Tehkää omasta elämästänne yksi pitkä työskentely totuuden ja oikeuden, kauneuden ja hyvyyden puolesta ihmisille iloksi ja hyödyksi! Työskennelkää puhtaista vaikuttimista, – ei kunnian, ei kiitoksen, ei maallisen eikä taivaallisen palkan odotuksesta! Kun ihminen niin elää ja niin tekee, hän suurin askelin lähenee Mestarein salaista koulua. Sillä siihen kouluun otetaan oppilaiksi ainoastaan ihmisten auttajia.

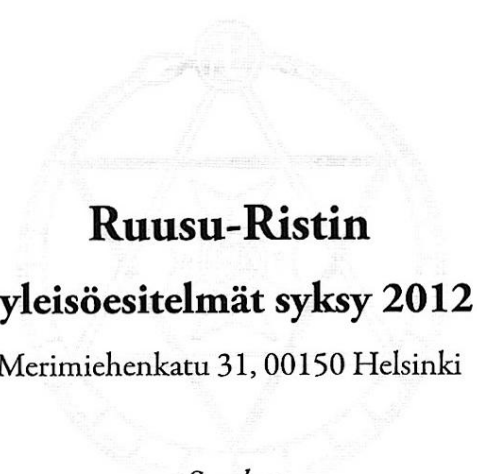
Ja koska työ ihmiskunnan puolesta on semmoista, jota kunkin ihmisen itse täytyy oppia ja itselleen opettaa – sillä työllä on tuhansia muotoja, – ei hän oikeastaan tarvitse mitään opettajaa.

Jos se työ on hänelle uutta ja ennen koettamatonta, hän saattaa suurestikin erehtyä ja kompastua. Hän saattaa erehtyä omista vaikuttimistaan, hän saattaa erehtyä omasta tehtävästään, mutta kaikista lankeemuksistaan ja kompastuksistaan hän oppii ja viisastuu. Hän oppii itseään tuntemaan, sekä persoonallisen itsensä puutteellisuuksia että jumalallisen itsensä loistavia mahdollisuuksia. ”Työ tekijäänsä neuvoo.” Mutta kun omatunto on kompassina, järki perämiehenä ja tunteet tuulena, käy purjehdus varmasti päämäärää kohti. ”Etsikää meitä Teosofisen Seuran kautta”, on eräs Mestari sanonut. Tässä on teosofeille ohjelma annettu: ”tehkää paraimman kykynne mukaan teosofista työtä, emmekä me – Mestarit – ole kiittämättömiä”. Ihmiskunta tarvitsee meidän päivinäimme teosofiaa, sen pitää tutustua teosofisiin oppeihin. Mikä työ siis tällä heikellä on varmempaa työtä ihmisten hyväksi kuin työ teosofisten aatteiden puolesta? Ei toisen tai toisen seuran tai järjestön puolesta, vaan teosofisenaatteen, jonka kannattajana ja edustajana tietenkin Teosofisen Seuran tulee olla.

Semmoista tietä pitkin ovat muutamat meistä löytäneet Mestareita, ja se tie on kaikille avoin aina ja kaikkialla.

Lähde: Tietäjä, teosofinen aikakauskirja No.9, syyskuu 1912.

Ruusu-Ristin

Helsingin yleisöesitelmät syksy 2012 klo 12.00

Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

Syyskuu

- 23.9 Terttu Wiio: Monen näkökulman Jeesus
30.9 Jarmo Anttila: Pahan ongelma

Lokakuu

- 7.10 Marketta Mylläri: Maria Magdalena sydämessäni
14.10 Jarmo Ikola: Jälleensyntyminen
21.10 Kauno Mannonen: Rakkauden mysteerio
28.10 Aslak Larjo: Kosmiset Lait

Marraskuu

- 4.11 Jari Jokilehto: Järjen valo
11.11 Jouko Ikonen: Uskomaton uskontunnustus
18.11 Raimo Hätönen: Ihmisen ja elämänarvoituksen
ratkaiseminen
25.11 Marko Manninen: Vapaiden taitojen harmonia

Joulukuu

- 2.12 Rauno Rinkinen: Idän viisaat
9.12 Mauri Lehtovirta & Ari-Pekka Hyrkäs: Henkinen
evoluutio- ajatuksia, runoja ja lauluja

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00.

Alkaen 24.9, 8.10, 22.10, 5.11, 19.11 ja 3.12.

Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691. Käynti sivuovesta. Maksuton.

Meditaatio tiistaisin klo 19.30 ja sunnuntaisin klo 10.30.

Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773. Käynti sivuovesta. Maksuton.

Matti Koskinen

Miten koin Kesäkurssit 2012.

Alkaminen

Mikä on kesäkurssien alkamishetki? Alkaako niihin virittäytyminen hetkestä, jolloin Ruusu-Ristin johtaja kertoo kesäkurssilla käsiteltävän kirjan nimen Pääsiäisten aikana. Usein ensireaktioni tuohon on ollut; olenhan jo kirjan lukenut, ja monta kertaa. Onko minun taas se luettava? Seuraava askeleeni on Pekka Ervastian teoksen kaivaminen kirjahyllyn kätköistä ja sen uudelleen lukeminen, vanhojen asioiden oivaltaminen ja uudet havainnot, jotka kokemus on kypsyttänyt löydettäväksi. Tätä seuraa kesäkurssien alkamispäivän kaipaus ja odorus. Tämä omassa mielessä käyty 'esikurssi' tuo mieleen muistot aikaisemmilta kesiltä, veljien kohtaamiset, hienot keskustelut ja erityisesti veljeyden hengen.

Vai alkaako kurssit hetkestä, jolloin kohtaan ensimmäiset veljet matkalla Jyväskylään puolimatkan kahvilassa? Entä jos alku on perjantaina, kun tervetuloilaisuudessa saan ensikosketuksen temppelin rauhoittavaan ilmapiiriin ja virittäydymme Jyväskylän veljien kantamina tulevien päivien opiskeluun. Kesäkurssit alkavat varmasti, kun johtajan puunuija kopsahtaa pöytään lauantaiaamuna.

Ohjelma

Ohjelma oli vanha tuttu noudattaen samaa peruskaavaa kuten ennenkin. Perjantaina oli tervetuloilaisuus, muina päivinä aamupuheenvuorot ja Pekka Ervastian Kirjan "Paavali ja hänen kristinuskonsa" alustus ja keskustelu. Kolmena iltana kuulumme yleisöesitelmää ja yhden vietimme jo vakiintuneen tavan mukaisesti rannalla saunoen, uiden ja nuotion äärellä laulellen.

Perjantaina saimme kuulla tervetuloilaisuudessa Kalevalaista kanteleensoittoa ja laulua.

Siihen meidät johdatti taiteilija Antti Raekallio. Sen lisäksi hän viritti irlantilaisen luuttunsa meidän iloksemme. Krishnamurtin ajatusmaailmaan meitä johdatteli Heikki Seppänen kysymällä Miksi, miksi? Lähtäisikö saimme yöksi, illaksi ja aamuksi miettiväksi "Mitä on paha ja miten siitä voimme päästä".

Lauantaina avajaisseremonian jälkeen noudatimme päivittäin tuttua kaavaa, kuullen terveisiä sekä aamuisin veljien käsityksiä ja ajatuksia. Iltapäivin keskustelimme alustusten ja visaisten kysymysten jälkeen Pekka Ervastian kirjoittamasta kurssikirjasta ruusuristiläisessä hengessä. Päivät olivat rytmitetty tutulla tavalla pienillä tauoilla ja veljien taiteellisilla esityksillä, joihin kuuluivat laulu, soitto ja runonlausunta. Myös muutamat uudet veljet ilahduttivat erilaisilla esityksellä. Päivät kruunasi illoin pidetyt yleisöesitelmät aiheina: "Oikea usko", "Rosenkreutsilainen ideologia, juuret ja pyrkimykset" ja "Päästä meidät pahasta".

Aikaisemmasta poiketen Jarmo Anttila käytti aamunavauksessa sunnuntaista eteenpäin Pekka Ervastian ohjetta esoteerisen koulun oppilaille, jossa mietiskelyn jälkeen nousee ylös kasvot itään ja lausutaan:

*Oi sinä suuri elämä,
Sinä kaikkien olentojen Isä.
Mekin olemme lapsiasi
ja tahdomme käyttää tämän päivän
palveluksessasi,
muistamalla Vuorisaarnan ohjeita
olla suuttumatta, olla puhdas ja totuudellinen,
olla vastustamatta pahaa
ja rakastaa kaikkia eläviä olentoja
ajatuksissa,
sanoissa ja teoissa*

Tämän jälkeen Jarmo vei kädet rinnalleen itämaiseen tervehdykseen kämmenet vastakkain ja kumarsi.

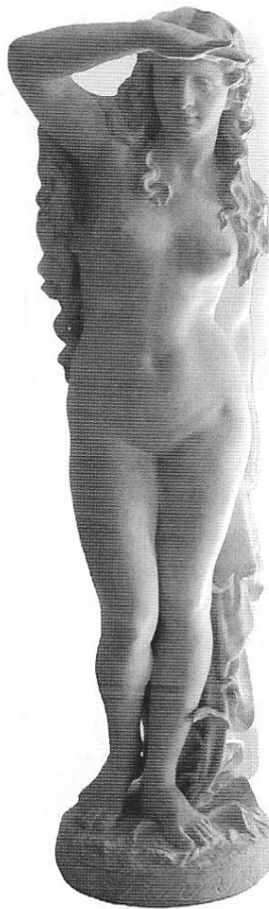
Tätä pientä rituaalia seurasi vielä Steinerin viikkolause, joka oli hänen 1912 Suomen vierailun aikana julkaistusta Sielunkalenterista, jossa on 52 viikkolauseita. Kesäkursin ajalle osui seuraava lause:

*Kun olen aistien korkeuksissa
leimahtaa sieluni syvyyksistä,
hengen tulimaailmoista
jumalallisen totuuden sana;
hengenperustoilta etsi aavistellen
omaa hengenosuuttasi.*

Kesäkurssien muu anti

Kesäkurssien ohjelma jättää runsaasti aikaa erilaisille kohtaamisille. Tapahtuma kerää vanhoja ja uusia ystäviä ympäri Suomea. Joitakin heistä tapaamme vain kerran vuodessa ja juuri täällä Jyväskylän temppelillä.

Joidenkin kanssa kohtaaminen jää kuulumisten vaihtoon, usein jatkamme kevyttä ja syvällistä keskustelua kuin olisimme tavanneet heidät vasta edellisenä päivänä. Juuri nämä kohtaamiset ovat mielestäni kesäkurssien upeaa antia. Keskustelut rönseyvät laidasta laitaan, mutta sangen usein ne kääntyvät henkisyteen, totuuden etsintään, ruusuristiläiseen teosofiaan sekä käsiteltävänä olevaan kirjaan ja sen opetukseen.

Joka kesäkurssilla, joilla olen ollut mukana, se on tuonut tullessaan tutustumisen jonkun henkilön ajatusmaailmaan hieman tavallista paremmin ja syvemmin. Aina olen löytänyt syvällisen ja vilpittömän totuudenetsijän, jonka tietomäärä ja erilaiset elämäkokemukset ovat omalla tavallaan ohjanneet hänet yhdeksi meistä.

Opit ja oivallukset

Tämän vuoden kesäkurssilla oli varsin iloinen ja veljellinen tunnelma koko kurssien ajan. Taas havaitsin ihmisten olevan varsin viisaita, tietäviä ja taitavia ja heitä kantoi runsas elämäkokemus.

Kuunnellessani erilaisia tarinoita ja kokemuksia, vahvistui minulla käsitys siitä, että niin kuin vaaran huipulle voi kulkea montaa eri tietä, niin samoin on henkisen päämäärän saavuttamisen kanssa.

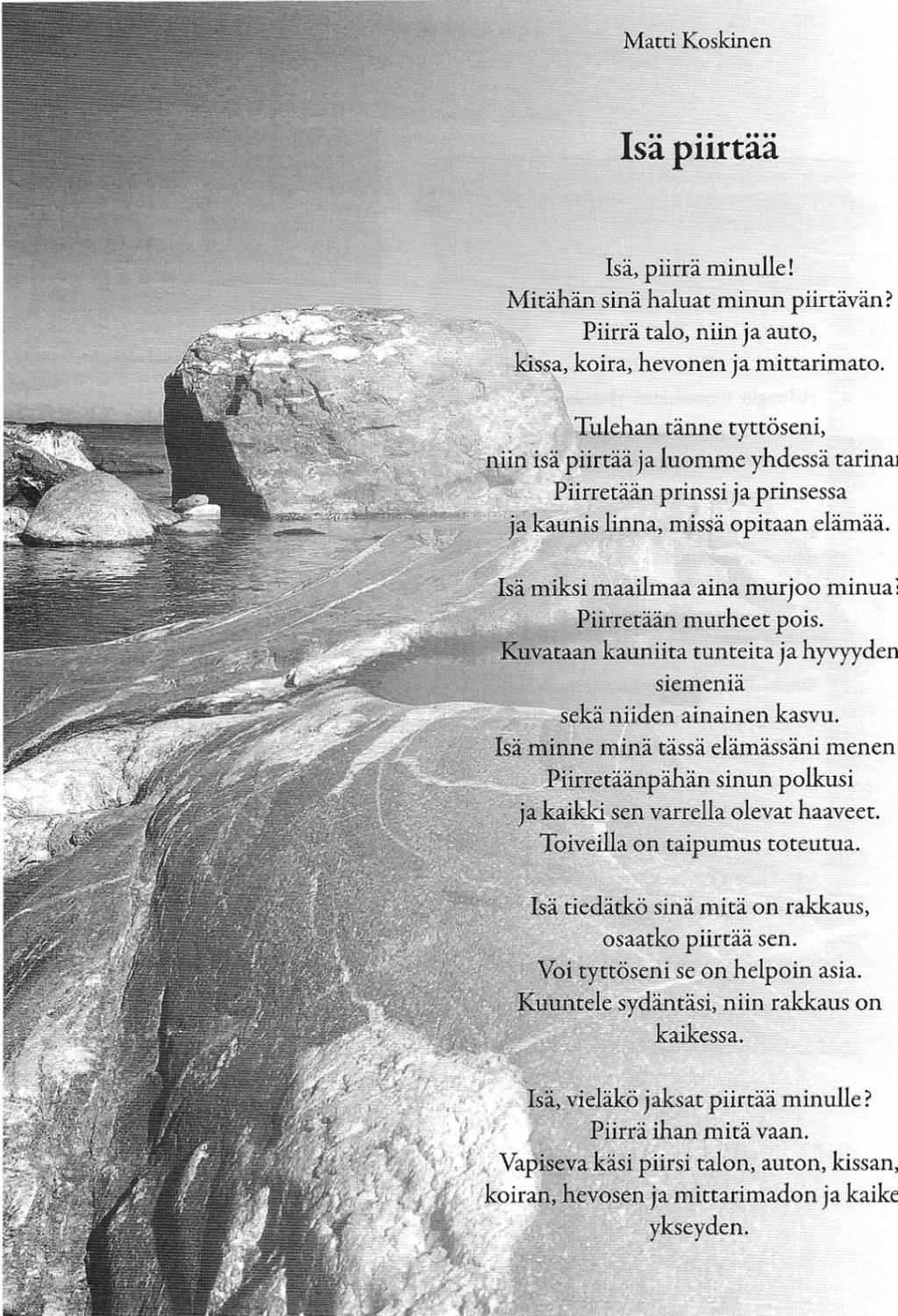
Kesäkurssit ovat aina olleet vahvistus sille, että kulkemani tie on oikea. Huomatessaan, että ulkoisesti täysin erilaisia ja jopa "kummallisia" ihmisiä täyttää veljesrakkaus, ei voi muuta kuin nöyrytyä ja olla kiitollinen siitä, että saan olla mukana.

Monta kertaa tekemäni päätökset saavat aina vahvistuksen ja pyynnön saada voimaa niissä pysymään. Meidän yhteisen päämäärän ja siihen liittyvän palvelun juurella kokee itsensä pieneksi ja mitättömäksi samalla tuntien, että minussa on kaikki se voima minkä tarvitsen. Se voima uinuu raottaen aika ajoin vähän silmiään

Vaikka asiat on tehty hyvin, niin aina ne voi tehdä vielä paremmin. Keskusteluissa ilmeni myös erilaisia parannusehdotuksia miten saamme kesäkurssit vielä paremmiksi ja saamme osallistujia määrää kasvamaan. Ajatuksia, joita tuotiin esille, olivat esimerkiksi 7-päiväiset kesäkurssit ja kesäkurssikirjan käsitteleminen työryhmissä. Ajatuksena oli rohkaista kaikkia veljiä osallistumaan aktiivisesti keskusteluun.

Kaikki hyvä loppuu aikanaan

Hyvän toivoisi aina jatkuvan, mutta mikä alkaa, se myös loppuu. Eron haikeus tuli viimeistään mieleen sillä hetkellä, kun veljet kajauttivat loppulaulun "Kesäpäivä Kangasalalla". Niin kuin keskusteluissa tuli ilmi, "Isä meidän-rukous" on meditaatio ja Vuorisaarnan käskyt ovat käytäntö. Eron jälkeen pääsimme lähtemään, kukin tahoillemme, toteuttamaan tuota käytäntöä kesäkurssien moton "NYT ON VASTARAKKAUDEN AIKA" saattelemana.

Matti Koskinen

Isä piirtää

Isä, piirrä minulle!
Mitähän sinä haluat minun piirtävän?
Piirrä talo, niin ja auto,
kissa, koira, hevonen ja mittarimato.

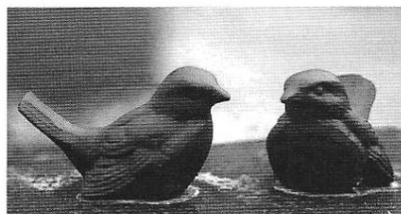
Tulehan tänne tyttöseni,
niin isä piirtää ja luomme yhdessä tarinan.
Piirretään prinssi ja prinsessa
ja kaunis linna, missä opitaan elämää.

Isä miksi maailmaa aina murjoo minua?
Piirretään murheet pois.
Kuvataan kauniita tunteita ja hyvyiden
siemeniä
sekä niiden ainainen kasvu.

Isä minne minä tässä elämässäni menen?
Piirretäänpähän sinun polkusi
ja kaikki sen varrella olevat haaveet.
Toiveilla on taipumus toteutua.

Isä tiedätkö sinä mitä on rakkaus,
osaatko piirtää sen.
Voi tyttöseni se on helpoin asia.
Kuuntele sydäntäsi, niin rakkaus on
kaikessa.

Isä, vieläkö jaksat piirtää minulle?
Piirrä ihan mitä vaan.
Vapiseva käsi piirsi talon, auton, kissan,
koiran, hevosen ja mittarimadon ja kaiken
ykseyden.

Toimituskunta:

Jarmo Anttila
päätoimittaja
jarmo.anttila@saunalahti.fi
Marita Soukka
lehden taitto ja kuvat
Lehden e-mail:
marita.soukka@kolumbus.fi

Aija Tuukkala
Leena Rinkinen
Rauno Rinkinen
Merja Lännerholm
Pirjo Matikainen
Tilaajapalvelu:
Ma ja ke klo 18.00-19.00
Kari Valula
Puh. 050-527 0810
aurinko111333@suomi24.fi
www.ruusuristi.fi
Julkaisija: Ruusu-Risti r.y.
Merimiehenkatu 31

Painopaikka
Paintek Oy

Tampereen Ruusu-Risti-ryhmä
RUUSU-RISTI RY YLEISÖLUENNOT
Sunnuntaisin klo 13.00

Vanha kirjastotalo, Keskustori 4

Syyskuu

23.9. Iloa ja voimaa lauluista ja runoista,
Mauri Lehtovirta & Ari-Pekka Hyrkäs

Lokakuu

28.10. Näkyvä pimeys
Aija Tuukkala

Marraskuu

18.11. Neljäsataa vuotta rosenkreutzilaisuutta
Jarmo Anttila

Joulukuu

16.12. Jälleensyntyminen
Jarmo Ikola

TEEMAILLAT

Keskiviikkoisin klo 17.00

Ruusu-Ristin toimitila, Pinninkatu 42 A 23

19.9. ja 17.10 ja 21.11 ja 12.12

Pekka Ervast

Toimittajalta

Mikä on totuus?

Kysyi enemmän kuin kahdeksantoista sataa vuotta sitten sivistynyt ja korkeassa asemassa oleva roomalainen yksinkertaisen galilealaisen puusepän pojalta. Miten paljon sisältyikään näihin muutamiin sanoihin, miten paljon sisältyikään siihen välinpitämättömyyteen ja väsyneeseen sävyyn, jolla ne lausuttiin! Intohimoinen sielu, joka oli koettanut kaikkea, mikä elämässä näytti kauniilta, ajatteleva sielu, joka oli katsonut elämän turhuutta silmiin, mutta ei ollut vielä milloinkaan saanut tyydyttävää vastausta niiltä monilta, jotka sanovat ratkaisensa elämän arvoituksen – ihminen, joka oli kahden rinnassa asuvan minänsä repimä, joka oli kykenemätön löytämään sitä lohdutusta, joka antaa lepoa, sitä tietoa, joka lohduttaa.

Ja Pilatuksen kysymys on kulkenut kautta aikojen. Sillä Galilean profeetta vaiken, vai tioli oli ainoa, joka antoi syvän vastuksensa. Eikä tähän kysymykseen ole vielä kukaan vastattu, missä paljon ihmisiä on ollut koolla, eivätkä ne tuhannet yritykset vastata siihen sanoin ole olleet muuta kuin loistavia meteoreja, jotka ovat hetken loistaneet hävitäkseen seuraavassa hetkessä äärettömyyden pimeyteen.

Mutta eikö sitten voida antaa vastausta tähän kysymykseen? Eikö valo milloinkaan valkene ihmiselle, onko hänen aina hapuileva pimeässä, eikö hän milloinkaan saa selvästi nähdä tietä, jota hänen on kulkeminen? Tietämättömyydestäkö Kristus vaiken?

Ei suinkaan. Ei ole ainoatakaan ihmistä, joka ei olisi, vaikkapa vain kerran elämässään, tuntenut sanomattomaa riemua olemassaolosta, kaiken ylittävää rauhaa sielussaan, ja joka ei sellaisina hetkinä olisi tahtonut antaa tämän tunteensa koko maailmalle; on tuhansia, jotka ovat osanneet tämän ilmaista – vaikkakin epätäydellisesti – lauluin, sanoin, värein; ja on eräitä harvoja, jotka ovat läpi koko elämänsä kulkeneet

tässä autuaallisessa valossa, ja jotka sen tähden ovat voineet sanoa: minä olen totuus, tie ja elämä.

Systeemit eivät voi milloinkaan ratkaista tätä polttavaa kysymystä, sanat eivät voi milloinkaan selittää, mitä totuus on sille, joka ei tunne totuutta sydämessään. Kuinka Jeesus vastasi Pilatuksen kysymykseen? Mitä vastaa jumalallinen totuus epäilevän ja väsyneen sielun vetoomukseen? ... ”Minä seison edessäsi.

Etkö näe minua? Etkö omasta sisimmästäsi löydä minun heijastustani?...” Eikö Kristus ollut koko elämänsä aamusta iltaan saakka vastannut ja jälleen vastannut tähän samaan kysymykseen? Eikö meitä aina ympäröi, meitä kaikkia, iloisia ja surullisia, totuuden läsnäolo, jumalallinen valo? Eikö vain meidän omasta heikkoudestamme johdu, että aina peitämme silmämme päästäksemme näkemästä säteilevää aurinkoa?

Aivan varmasti se johtuu heikkoudestamme. Tiedämmehän liiankin hyvin, että sokaistuisimme ylenmääräisestä kirkkaudesta. Totuus on ikuisuutta, äärettömyyttä, muutumatonta elämää. Kuinka voisimmekaan muuta, me ajalliset ihmisparat, kuin tuntea heikkouden pelkoa ajatellessamme pohjattomien syvyyksien syliin heittäytymistä?

Mutta houkka on hän, joka pelätessään sokaistuvansa auringon valosta sulkee silmänsä sen lempeältä hohteelta, ja houkka hän, joka ikuisuuden kylmää syleilyä pelätessään takertuu ohimenevään ja äärelliseen sen sijaan että astuisi siihen lämmittävään elämään, joka virtaa avaruuksien syvyyksistä... Mitä on totuus? Tähän kysymykseen vastataan joka päivä ja joka hetki – emmekä me sitä huoma. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun avulias käsi ojennetaan kärsivälle veljelle, joka kerta, kun ihminen äärettömässä säälisä unohtaa itsensä toisten tähden. Tähän kysymykseen vastataan joka kerta, kun tuulahdus ikuisesta rauhasta tunkeutuu ihmissieluun.

Pekka Ervast ”Teosofisk Tidskrift”, 1-2, 1901.
Ruusu-Risti, totuudenetsijäin aikakauskirja, No.9 marraskuu 1934.

Palvelukortti		Kirje- posti- merkki
☐ Uusi tilaus	☐ Tilauksen peruutus	
Nimi _____	_____	
Osoite _____	_____	
Puh. nro _____		
☐ Tilauksen maksaja	☐ Os. muutos	
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐		
Nimi _____	_____	
Osoite _____	_____	
Puh. _____	_____	

Ruusu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki

Marja-Liisa Halmetoja

Monta todellisuutta

Ajatellaanpa kahta kiintoisaa käsitettä: aika ja ikuisuus. Jo muinaisissa afrikkalaisissa riiteissä, joita Zimbabwesta on löydetty, opetettiin, ettei ole aikaa, on vain ikuisuus. Plotinos sanoo, että ensin on tunnettava ikuisuus, se on ajan malli ja prototyyppi. Nyt kvanttifysiikka ryhtyy tutkimaan samaa aluetta todistamalla, että aika voi kulkea takaperin tai että tietoisuuden tilat voivat lomittua – ehkä voisimme olla tietoisia yhtä aikaa eri tasoilla. Muistihan meille ketjuttaa kokemuksemme ja asettaa ne aikajalalle.

Todellisuutta on meille se, millä alueella tietoisuutemme milloinkin liikkuu. Valvetilassakin saatamme vaipua haaveisiin ja unohtaa, missä olemme – tai syventyä johonkin ongelmaan niin, että unohtamme ajan kulun. Heräämme ja hätkähdämme. Tiedättehän hajamielisen professorin, joka tuntuu olevan puolittain tietoinen ympäristöstään, mutta todellisuudessa pohtii jotain teoriaa ajatusmaailmansa syvyyksissä. Nykyään pyrimme suorastaan eristämään tietoisuuttamme ympäristöstä kuuntelemalla musiikkia esimerkiksi liikenteessä tai keskittymällä tietokonepeleihin. Tämähän on vain ärsykkeiden tulvan rajaamista. Tähän luonnolla on keinonsa suojella toimintojamme vaatimalla unta.

Uni

Tavallisin tietoisuutemme tilan muuttuminen on jokaöinen unennäkömme. On tyypitetty unia päivätapahtumien heijastumina, ruoansulatushäiriöinä jne.

Unet tuntuvat olevan joskus peilikuvia, näyttävät päinvastaisen ratkaisun kuin mitä todellisuudessa tapahtuu. Tästä tasosta puhutaan teosofisissa käsitteissä astraalimaailman ensimmäisenä alatasona. Toiselle alatasolle saattavat yltää mediumistiset henkilöt unessa, transsissa tai jonkun aineen vaikutuksen alaisena. Kuumeessa hourailevat, mielisairaudesta kärsivät tai juoppohulluuden uhrin ovat astraalisen maailman kolmannen tason näkyjen vankeja. Tämä taso on vaarallinen, koska se johtaa järjettömiin tekoihin ja onnettomuuksiin. Tunnistamme toisessa tilan harhana, mutta itse kokijalle se sillä hetkellä on totista totta. On hyvää vaikuttavia tunne-elämän tasoja, jotka vaikuttavat parantavasti ja tuovat ratkaisuja, inspiraatiota ja nerouden välähdyksiä, joita sitten pääsemme toteuttamaan, jos jaksamme tuoda ne päivätietoisuuteemme herättyämme.

Kun vapaudumme liikkumaan eetteriruumiisamme, joka usein saa mukaansa voimaa tunteista, voimme nukkuessamme käydä tervehtimässä läheisiämme ja saamme heiltä alitajuisia tietoa. Monelle on tuttu uni, jossa itse tietää uneksuvansa tai jossa jokin kuiskaa sinulle, että sinähän nukut – ei tämä ole totta. Saatat todeta olevasi unessa aivan joku toinen kuin päiväelämässäsi ja toimivasi siellä itsellesi oudolla tavalla.

Liikumme öisin luonnon muistissa ja poimimme sieltä kuvia ja symboleja, jotka kuvaavat sen hetkistä elämäntilannettamme. Tuo mielikuvagalleria on tunteista, kokemuksista ja muistikuvista koostunut tähän ”pimeään aineeseen”, jota selaamme sielumme silmillä.

Nykyinen kuvallisen informaation aika on tuonut taiteilijoille mahdollisuuden kertoa mm. filmien avulla tarinoita, joita luonnonmuisti on täynnä. Näin eläydymme toistemme kokemuksiin ja opimme niistä itsekin.

Unitutkimuksessa on todettu tapauksia, jossa nähty uni toteutuu täsmälleen samanlaisena. Joskus sama on nähty valveilla näkynä. Kyseessä on ollut esimerkiksi onnettomuus, jossa menetetään ihmiselämä ja näkijä on usein kohteelle läheinen henkilö. Muutamat saavat etukäteen tiedon omasta siirtymisestään toisille tasoille. Samantapaisia rajatiedon kokemuksia ovat kuolevan henkilön tervehdyskäynnit ennen rajan taakse lähtöään, kun hänellä on jokin viesti jälkeensäjääville. Tällaista voi jo kutsua tietoisuuksien lomittumisiksi - ja aikaa niissä kuluu tuskin sekuntiakaan. Uni-elämä ohitetaan harmittomana rentoutumisena, vaikka se vie kolmanneksen elämästämme.

Kahlil Gibran sanoo kauniisti: "Te kasvatte unessa ja elätte täydellisempää elämää unelmissanne. Kaikki päivänne kuluvat kiittäessänne siitä, mitä olette yön hiljaisuudessa saaneet. Todellisuudessa yö on etsimisen ja löytämisen aikaa."

Nukahtamishetkeen voisi liittää jopa tietoisuudensäilyttämisharjoituksen, jolla saavuttaa yhteyden omaan henkeensä. Päivätaajunnan hiljentyessä todellinen henkinen ihmismme saa tilaisuuden toimia - se voi täyttää tietoisuutemme ja kertoa meille totuuden elämästämme.

Aivotutkimus

Jo filosofi Descartes pyrki todistamaan, että järkemme on aivoista erillään, siis eräänlainen rinnakkaisolemassaolo olisi mahdollista. Tai että meissä on useampia kuin yksi olemuspuoli.

Aivotutkimuksessa on todettukin hypotalamus todelliseksi päätöksentekopaikaksi. Tällöin aivot antavat toimintakäskyn pari sekuntia päätöksenteon JÄLKEEN. Missä siis tehtiin päätös ja kuka sen teki? Tiedemiehiä järkytti mahdollisuus, ettemme ehkä sittenkään itsetietoisesti päättä asioita, vaan että meissä olisi synnynnäinen ohjelma, jota toteutamme. Kohtalo. Vapaa tahto olisi vain teoreettinen vaihtoehto.

Tiedostamaton ohjaa elämäämme. Ehkä olisi syytä tutustua siihen, mitä se on. Olemmeko tahdottomia ajopuita? Kaikki myöntävät, että sosiaalinen paine ja auktoriteetit joita tottelemme vastoin tahtoaamme, estävät usein toteuttamasta ominta itseämme. Yhteisöt joihin kuulumme, tuntuvat niin tärkeiltä, että luovumme periaatteistamme ja kuten sanotaan "myymme vaikka oman isoäitimme". Tahdonvoimaa meillä on, mutta kuinka sitä käytämme?

Tiede ei osaa käsitellä "henkinen minuus", "yliminä" tai "korkeampi Itse" käsitteitä, jotka meille teosofeille kertovat paljon enemmän siitä, kuka päättää ja missä. Aivot luovat vain illuusion päätöksenteon sijainnista. Voimme päättää tietoisesti, jolloin oma tahtomme ja valitsemamme mielikuva on se joka sitten johtaa tekoihin. Tai sitten annamme alitajuisen johdatella. Jotkut meistä ovat tehneet edellisissä jälleensyntymissään lupauksia ja sitoutuneet niitä noudattamaan. Tuo lupaus saattaa ohjata myös elämän kulkua ja valintoja vuosituhansia, vaikkei siitä enää olisi tietoinenkaan.

Toisen tietoisuuden tavoittelua

Aivotutkijat ovat tutkineet joogan harjoittajien aivotoimintoja ja verranneet erilaisiin ryhmiin. Varsinkin pitkään mietiskelleet ja joogaa harrastaneet erottautuivat huomattavasti omaksi ryhmäkseen aivokuvissa.

Jotkut kristityt pitävät joogaa tarpeettomana harastuksena. Se kuitenkin rauhoittaa persoonallisuutta. Mietiskely eli konsentraatio hillitsee mielikuvitusta. Se on raja-joogan ensimmäinen aste. Ajatuksen ei anneta laukata sinne tänne, levottomuus katoaa. Oppii hengittämään hitaammin ja rauhoittamaan kiihtymyksensä. Uudenlainen selväjärkisyys herää, kun kaikkiin ärsykkeisiin ei reagoida vaan pidetään mieli ja mielikuvi- tus aisoissa. Luovissa ammateissa toimivat aina saavuttavat tätä kykyä toteuttaessaan suunnitelmiansa. Kun rauha on sieluun saavutettu, on seuraava vaihe meditaatio, jossa ajattelu alkaa tuottaa tuloksia.

Korkein aste muinaisen Patanjalin kuvaamassa menettelyssä on samaadhi, kontemplaatio, joka nostaa tietoisuuden henkiselle tasolle. Tieto ei ole enää persoonallista vaan koko maailmankaikkeus avautuu kertomaan itsestään. Jo ennen ajanlaskumme alkua raja-joogan joogasutrat kirjoittanut Patanjali, jonka uskotaan eläneen noin v.140 e.Kr, sanoo: tässä tilassa joogi muuttuu hyveiden pilveksi. Verratkaapa Jeesus Kristuksen sanoja, kun hän sanoo palaavansa opetuslapsiensä luo ”taivaan pilvessä”. Hänen kirkastumiskokemuksessaan esiintyi samalla tavoin pilvi, joka toi viestin Jumalalta. Kunpa kristityt ymmärtäisivät, mitä heidän Mestarinsa sanoo; Hän saapuu luoksemme hyveiden pilvenä, johon meillä kaikilla on mahdollisuus uppoutua. Kristus meissä. Toisessa kohdin hän sanoo olevansa seuraajiensa kanssa jo nyt joka päivä maailman loppuun saakka. Tällaisilla käsitteillä henkiset opettajat jopa ennen kristinuskon aikaa yrittivät meille selvittää toisten tasojen lomittumista omaan elämäämme.

Ajatusyömmme on päivätietoisuudessa tapahtuvaa, kun haluamme muuttaa joitakin taipumuksia itsessämme. Jokaisella on kuitenkin dharmansa, jokin elämäntehtävä - ja täysin toiseksi emme yhdessä elämässä voi itseämme muuttaa, niin paljon on meillä taipumuksia ja kykyjä menneistä elämis- tä tuomisina.

Joogit vielä korostavat, etteivät uudetkaan kyvyt ole pysyviä, jos laiminlyödään pieninkin seikka ajattelun puhdistuksessa. Tämä puhdistus on alku- kuperäisen puhtaan totuuden ja kauneuden esille kaivamista. On etsittävä syy kaikelle tapahtuvalle ja niin avautuu elämän arvoitus. Kuten Kalevalan Väinämöinen sanoi; ”Sano syntyjä syviä asioita ainoisia!” Ei mitään ”Tiedän linnuksi tiaisen”. Kail- kelle oli löydettävä syntysanat. Tämä vaatimus ei ole muuttunut miksikään tänäkään päivänä.

Pekka Ervastian hyvä mietiskelyohje sisälsi kolme

perusaihetta; sana, esine ja aate. Niistä jokaista voi käsitellä kaikilla ajattelun tasoilla ja löytää yhä uusia ulottuvuuksia. Emme me kaikki ole suuria mietiskelijöitä, todellisuus voi muuttua ihan konkreettisesti elämällä mielenkiin- toisen elämän. Nyt pää- semme viehättävään osaan tarinassamme.

Haarautuvien polkujen puutarha

Argentiinalainen kirjailija Jorge Luis Borges on aikanaan julkaissut esseeko- koelman ”Haarautuvien polkujen puutar- ha”. Sehän on meidän elämämmme. Koh- taamme, kuljemme jonkin matkaa yh- dessä, eroamme, tapaamme uudelleen.

Koko elämämme on polku tai tie, josta jatkuvasti haarautuu sivuteitä, suuria ja pieniä polkuja, joista emme etukäteen arvaa, minne kaikkialle ne johtavat.

Tietenkkin on tienviittoja, mutta aina on tehtävä valintoja. Joskus osaamme päätellä pitkällekin, mihin mikäkin johtaa, mutta useimmiten emme osaa arvioida, mitä kaikkea valinta tuo tullessaan.

Valitsemme tulevaisuutemme itsetiedottomasti, vaistonvaraisesti. Esimerkiksi sopii vaikkapa nuori nainen, joka suunnittelee häitään kaksi vuotta ja kymmenen metrin matkalla kirkonkäytävää alttarille päättääkin, ettei tämä ole sitä, jota hän todella haluaa! Voimme siis päättää, että emmepä teekään niin kuin ensin ajattelimme.

Menenkin ihan muualle, valitsenkin toisen työpaikan, toisen puolison – ihan vain päähänpistosta, vastoin tervettä järkeä tai tunnetta. Viimeisin päätäjä on tahto. Kun tietää mitä tahtoo, elämä voi muuttua toiseksi.

Voidaan myös ajatella, että takanamme portti sulkeutuu eikä kukaan muu saa minun kohtaloani sen jälkeen kun tein valintani. Tai että tie, jonka hylkäsin, on nyt jonkun toisen kohtalo. Hän joutuu toteuttamaan sen, minkä minäkin olisin voinut, mutta valitsin toisin. On muistettava, että kun jokin vaihtoehto ja ratkaisu on edessämme, maailmankaikkeus ikään kuin varautuu siihen latautumalla, toteuttamiseen tarvitaan energiaa. Ellen osaa päättää, jään jähkailemaan ja epäröimään, elämä ehkä suostuu odottamaan. Mutta joskus tilanne on sellainen, että kehitys kulkee kulkuaan, pallo on jo lähtenyt vyörymään ja putoan niin sanotusti keltasta. Peli on menetetty. Jollen minä sitä tehnyt, joku toinen teki sen.

Tässä toteutuu nyt se koko ihmiskunnan kohtalonyhteys, jota me globalisaatiossa, kansainvälistymisessä alamme aavistella.

Paitsi omaamme, olemme syyllisiä myös toistemme kohtaloihin, ainakin osittain olemme jopa vastuussa niistä, jos omat valintani ovat ajaneet tuon toisen vaikeuksiin. Emme voi enää sanoa; hoitakoot omat asiansa, minä hoidan omani. Jos ajattelen vain omaa etuani, olen lyhytnäköinen. Veljeys ja tasa-arvo saavat ihan uudenlaista merkitystä ja laajuutta tulevana vuosina.

Näistä risteilevistä poluista ja teistä puhui myös runoilija Eino Leino teoksessaan ”Alla kasvon kaikkivallan”. Kuinka yksin hän huomasi jäävänsä polkunsaa päämäärän jo näkyessä. Kaikki kumppanit olivat poikenneet kuka millekin sivutielle – ehkä unohtaneet päämääränsä ja moikkailivat vain, että tulehan meillä käymään! Elämän tien lepopaikoille on helppo pysähtyä nautiskelemaan elämän iloista.

Monet kirkot ja maailmanparannusyhdistykset harhauttavat unohtamaan sisäisen pyrkimyksen merkityksen – meillähan on jo tämä hyvä harrastus! Eikö se muka riitä? Hiljainen ääni jossain taustalla sanoo; Ei riitä. Mennäänpä samalla tiellä ajattelun tasolle.

Ajatus on luova voima

Eetterimaailma on täynnä luomiamme ajatuskuvia. Jos kiinteästi ajattelemme ja suunnittelemme, siitä jää mallei elämään omaa elämäänsä etteritasolle. Sanotaan jopa, että nykyinen eläinkunta on aikanaan saanut muotoonsa mallin meidän ajatuskuvistamme. Ajatus haluaa aina toteutua, ja jonkun päähän se tarttuu kuin musiikkisävelmä ja jää aivoihin pyörimään, kunnes muuttuu teoksi. Fiksaantunut idea, päähänpintymä kuten sanotaan.

Niin tärkeää on tarkkailla omia ajatuksiaan. Kun puhutaan ajattelun puhdistamisesta, emme vaikuta vain omaan ajatteluun, vaan puhdistamme meille yhteistä etteri- ja astraalimaailmaa.

Mekin olemme luojia. Me luomme ajatuksia ja annamme niille voimaa toteutua. Näin suuri elämä toteuttaa meissä tarkoitustaan. Meillä on voima synnyttää elämää ja tuhota sitä. Siksi sanotaan enkelienkin meitä kadehtivan. He vain toteuttavat ns. Jumalan tahtoa, heillä ei ole omaa tahtoa.

Jos olette kiinnostuneita, kabbalistinen ja rosenkreutsiläinen vertauskuvasto kertovat tarkemmin eri enkelijärjestöjen asemasta. Gnostikot kuvaavat heitä luovina voimina. Kristillisuus ei ole tähän suuntaukseen syventynyt ja käyntelee aika huolehtomasti kuvauksia henkivalloista ja enkeleistä.

Vielä palaamme haarautuviin polkuihin. Entä jos toimimme tietoisesti itseämme vastaan? Onko se edes mahdollista tai onko sillä mitään väliä? Jos minulle on ohjelmoitu kohtalo, josta kieltäydyin, varmaan jokin toinen vaihtoehto tuo ajan mittaan saman lopputuloksen? Vai tuoko? Tai minut pelastetaan? Onko tämä niitä velkoja elämälle, joita sitten hämmästyneinä makselemme ja mietimme, mistähän tämäkin velka on tullut? Usein käsitämme saaneemme uuden mahdollisuuden – esimerkiksi palatessamme kuolemanrajalta tai paranemme vaikeasta sairaudesta.

Karma on vain tasapainottava laki, joka ei jaa palkkioita tai rangaistuksia, vaan etsii kaksinaapaisen maailmamme hyvyyden ja pahuuden, valon ja pimeyden määrän tasoittamista. Se tasapaino meidänkin olisi hyvä oppia hyväksymään omassa elämässämme. Jokainen elämä jättää meihin sisäisesti niin pysyviä jälkiä, että ne muuttavat tulevaa kohtaloamme. Sekä toisten ihmisten kiitollisuus että velkamme toisille ovat seikkoja, jotka sitovat meidät tähän todellisuuteen – sanotaanpa sitä rakkaudeksi tai miksi hyvänsä. Rakkaus meidät juuri sitoo toistemme kohtaloihin kaikkein syvimmin.

Joidenkin synnynnäisten vammojen oletetaan olevan osoituksia kovista kohtaloista. Tällaiset seikat voivat kehittää meistä hyvin persoonallisia yksilöitä ja niinpä ihmiskunnan kehitystiet ovat moninaisia. Ja pitkä matka on siihen kaksisukuiseen vanukaspussin näköiseen ajatuksiin lukevaan sympaattiseen ihmiskuntaan, joka sekään ei vielä ole täydellinen – sellaistaakin tulevaisuutta meillä on hahmoteltu miljoonien vuosien päähän. Yhdenlaisen täydellisuuden takana siintää aina uusi entistä ihmeellisempi täydellisuuden muoto.

Kuluneen vuoden aikana olen jatkuvasti ihmetellyt, kuinka me pienessä Suomen maassa demokratian aikana pystymme elämään niin täysin eri todellisuuksissa omien naapureittemme kanssa? Melkein päivittäin elämänarvot, suunnattomat ennakkoluulot erilaisuutta kohtaan ja aikansa eläneet ihanteet, jotka eivät ole nykypäivää.

Jospa kvanttifysiikan aikakäsitys auttaisi meitä avartamaan ajatteluamme myös tulevaisuuden suuntaan, pelastaisi se paljolta ahdasmielisydeltä. Kun pidämme jälleensyntymistä tosiasiana, voimme selvästi nähdä, kuinka tuomme mukamme menneistä kokemuksistamme johtuvia pelkoja ja elämänarvoja, joille ei enää ole mitään perustetta. Vaikka meillä on uusi fysiikka ja puhutaat uudet aivot, raahaamme eetteripuolessamme mukana vanhoja ajatustottumuksia ja estämme näin omaa ja toistemme kehitystä. Liian paljon ovat ihmiset innostuneita tutkimaan menneitä elämiään sen sijaan, että etsisivät tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Mehän olemme oman menneisyytemme kuva, ei sitä enää kannata etsiä – korkeintaan peilistä. Sen sijaan tulevaisuuden kaikkien polkujen arvioimiseen kannattaisi keskittyä.

Platon kertoo Sokrateen opettavaisen tarinan jälleensyntyvistä sieluista, jotka saivat valita itseään kiinnostavan elämän.

Eräs elämä ei kelvannut kenellekään, jolloin Odysseus innokkaasti tarttui tähän mahdollisuuteen. Hänellähän olikin jo monenlaista kokemusta ennestään – ja elämä on aina suuri seikkailu.

Kantasolut odottavat käskyä mihin erikoistua. Kaikki valo ja ääni liikkuu elämänaaltolina maailmankaikkeudessa.

Itse asiassa ainetta ja henkeä ei tarvitsisi ajatella erillisinä, ne ovat saman Suuren Elämän eri puolia.

Ikuisuus

Täytyy olla jotain ikuista jonka osia me olemme. Sen ominaisuuksista on tosin olemassa hauskoja arvioita. Tavallisesti puhutaan, että meillä on menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus. Kun nuo kolme lasketaan yhteen, ei niistä millään saada alutonta ja loputonta ikuisuutta. Ajattelussamme on oltava virhe, näemme kaiken yhden elämän kannalta.

Tiede haluaa jakaa maailman makromaailmaan, minimaaailmaan, mikromaailmaan ja nanomaailmaan, eri mittakaavoja ja suuruusluokkia. Atomi jaetaan elektroneiksi, protoneiksi ja neutroneiksi. Aine on poukkoilevaa elämänvoimaa, joka järjestäytyy aina uusiksi muodoiksi.

Kysytään taas vanhoilta viisailta, missä he näkivät todellisen elämän. Platon sanoi, että aika on liikkuva kuva ikuisuudesta. Monet mystikot puhuvat yhdestä todellisuudesta, joka on elämän ja kuoleman kehä, jota kierrämme. Ja että olemassa oleva kestää vain niin kauan kuin se pysyy yhteydessä kaikkialliseen elämään.

Uusplatoonikko Ammonius Sakkaksen oppilas Plotinos, joka eli kristinuskon ensimmäisinä vuosisatoina, kirjoittaa ”Enneadeissaan: Ilmiöt tiedostuvat yksi kerrallaan ja tuhannet katoavat jäljettömiin. Mutta jumalallinen tajunta sisältää kaikkien ilmiöiden summan. Menneisyys sisältyy siinä nykyhetkeen samoin kuin tulevaisuus.

Mitään ei tapahdu, kaikki ilmiöt ovat pysyviä ja lepäävät rauhallisesti ikuisuutensa autuudessa. On maailma jota vielä ei ole luotu ja jossa kukaan ei tunne olevansa vieraalla maalla. Jokainen esine on kaikki esineet. Jokainen näkee siellä itsensä toisissa. Kaikki on kuolematonta. Miksi etsiä jotakin tilaa, TÄMÄ TILA ON OLLUT AINA SINUSSA." Huikea kuvaus ihmiskunnasta kosmoksessa.

Toinen samantyyppinen kuvaus löytyy Deepak Chopran "Salaisuuksien kirjasta", kahdestoista salaisuus: "Ei ole muuta aikaa kuin nyt. Yhdessä todellisuudessa nykyhetkellä ei ole kestoja. Nykyhetki sisältää nopeista nopeimman ja hitaista hitaimman. Vain silloin, kun otat mukaan koko virtauksen, elät yhdessä todellisuudessa – ja silloin elät jatkuvan tiedostamisen tilassa, joka on aina tuore ja muuttumaton." Sitten hän kysyy: Kuinka siihen pääsee? Ja vastaa: joogan neljää tietä.

Viittasin alussa Patanjalin joogajärjestelmään ja tämä Chopran kuvaama on samansuuntainen.

TIEDON POLKU - etsi elämän ihmeitä ennakkoluulottomasti kuten tiedemies.

OMISTAUTUMISEN POLKU – Annat rakkautta, omistaudut elämäntehtävällesi ja koet onnea kaikessa tekemisessäsi.

TOIMINNAN POLKU – olet mukana kaikessa ja minuutesi unohtuu.

MEDITAATION, HILJAISUUDEN POLKU - tuo tyyneyden, mielenrauhan olemiseen.

Karmamme paljolti määrää kehitymistapamme. On olemassa "Linnun tie" sanoo Paul Brunton, nopean valaistumisen tie, jolla ensin nähdään päämäärä ja sitten suunnistetaan sitä kohti. Toinen tie on "Muurahaisen tie", joka sekin vie lähelle todellisuutta, mutta saattaa viedä ohi, kun näköala on liian ahdas. Siinä seurataan usein edellisten jättämiä jälkiä. Kuvittelemme ehkä, että hyvät teot vanhurskauttavat ja tuottavat palkinnoksi henkisen kokemuksen.

Se kuitenkin saadaan "armosta tai lahjana". Sitä ei koskaan tunne ansainneensa - silloinkaan, kun sitä on hartaasti toivonut.

Palvelija ansaitsee palkkaansa tehdystä työstä, mutta Jumalan Pojat ja lapset saavat kaiken perintöosana, heille kuuluvana oikeutena jota ei voida ottaa pois. Aleksis Kivikin oli tästä tietoinen puhuessaan "Kauheus sydämessäni asukoon ja kuolematoman sieluni ikuinen perintöosa olkoon se kaukainen silmämäärä, johon alati katselen."

Kaitselmus

Olen puhunut kohtalosta, joka kuulostaa hiukan ahdistavalta vaihtoehdolta vapaalle sielulle. Löysin-pä Nag Hammadin teksteistä Johanneksen salaisen kirjan, jossa Kaitselmus kertoo itsestään. Hän on jumalsyntyinen ja kulkenut kaikki tiet, tullut kolmasti maailmaan ja astunut tuonelaan ja puhunut ruumiinsa vankilassa eläville näin: "Sinä, joka kuulet, herää syvästä unestasi. Minä olen Kaitselmus puhtaasta valosta, olen neitseellisen hengen ajatus. Minä korotan sinut kunniaan. Nouse ja muista ja palaa sinne, mistä olet lähtöisin; minun luokseni, joka olen armollinen. Varo joutumasta kaaoksen henkivaltojen ja kaikkien muiden sinua saalistavien käsiin. Pidä varasi, ettet vaivu syvään uneen ja joudu tuonelan kätköihin. Minä nostan ja sinetöin kirkaassa vedessä viidellä sinetillä, jotta kuolema ei enää saisi valtaansa."

Tämän kaitselmuksen johdatuksen on moni meistä tuntenut elämässään. Se on estänyt meitä lähtemästä vaaralliseen suuntaan, lempeällä kädellä ohjaillut ja osoittanut niitä uusia polkuja, joita emme heti tulleet huomanneeksi. Vielä toinen lainaus Plotinoksen "Enneadeista" Viides kirja – katkelma. "Ylentäkööt ne, joita ihmetyttää tämä maailma, sen laajuus, sen kauneus,

sen jatkuvan liikkeen harmonia, siinä vaeltavat näkyvät ja näkymättömät jumalat, demonit, puut ja eläimet, ajatuksensa kohti Todellisuutta (isolla kirjaimella) jonka kuva tämä kaikkinaisuus vain on.

He tulevat näkemään siellä muotoja, joiden ikuisuus ei ole ehdollinen vaan todellinen, ja he näkevät myöskin muodoista puhtaimman, Puhtaan Ajattelun tavoittamattoman Viisauden ja ajankaikkeuden Kronoksessa, jonka nimi on Runsaus. Kaikki on kuolematonta hänessä, kaikki ajattelu, kaikki jumalat, kaikki sielut. Kaikki paikat läsnä kaikkialla – minne hän menisi? Hän ON autuudessa, miksi hän etsisi muutosta ja vaihtelua? Hän on saavuttanut tilan, joka on aina ollut hänen. Yhdessä ainoassa ikuisuudessa hän on kaikessa kaikki – ikuisuudessa, jota aika jäljittelee saartaessaan sielua, paetessaan menneisyyttä ja pyrkiessään jatkuvasti tulevaisuuteen.”

Tämäkin katkelma kuvaa ihmisen osaa, joka ei ole pieni. Toin näitä otteita ikään kuin todistuskappaleina, ettei kysymys ole vain yhdestä oppisuunnasta, vaan että tätä ajatustapaa löytyy eri aikoina eri kulttuureista. Vanhan ja uuden liiton rajaa tuskin huomaa näissä teksteissä kun päämäärä näyttää molemmissa olevan sama. Ja harvinaiset yksilöt, jotka ovat tämän kuolematoman tietoisuuden löytäneet ja osaavat siitä meille kertoa tulevat päiväpäivältä lisääntymään. Me tarpeettomasti vain rajaamme ja luokittelemme kokemuksiamme ja sorrumme oikeaoppisuuteen.

Luuletteko tuollaisen edellä kuvatun tilan löytämisen tekevän teistä elämälle vieraita haihattelijoita tai levottomia astraalivaeltajia? Tuon tietoisuuden tavoittaminen poistaa kaikki pelot, varsinkin fyysisen kuoleman pelon. Siirtyminen tilasta toiseen on ehkä haaste mutta kiinnostava sellainen. Sulautuminen suurempaan tietoisuuteen on ollut kaikkien uskontojen opetusten johtolanka tavalla tai toisella.

Nykyisessä päiväelämässämme saamme valita, mitä hyväksymme omaan todellisuuteemme. TOISIN SANOEN KETÄ JA MITÄ KAIKKEA PYSTYME RAKASTAMAAN. Tuo Plotinoksen ”Elämän runsaus” antaa mittaamattomia mahdollisuuksia. Rooman keisari Marcus Aurelius totesi aikanaan: ”Ihmiset matkustavat ihmettelemään vuoria, meriä, jokia ja tähtiä, ja ohittavat oman itsensä hämmästyttävästi.” Pari tuhatta vuotta ei ole muuttanut meitä paljoakaan.

Lähteitä:

Uusi Testamentti; Joh.ilm.1:7,
Matt.17:5, Mark.9:7 ja 13:26

Kahlil Gibran:Profeetan puutarha

Jorge Luis Borges:Haarautuvien polkujen
puutarha

Eino Leino:Alla kasvon kaikkivallan

Aleksis Kivi:Karkurit

Deepak Chopra: Salaisuuksien kirja

Paul Brunton:Ylimmän viisaus

Platon:Valtio

Patanjali:Joogasutrat

Nag Hammadin kätkeyty viisaus: Johanneksen
salainen kirja

H.P.Blavatsky:Salainen Oppi III osa

Plotinos:Enneadit

Yhteistyöryhmän viikonloppuseminaari 10.8. - 12.8.2012

Keväällä 2012 Balderin salilla käydyin kokouksen alustamina suuntaamme odotettuun viikonlopun viettoon teosofis-henkisten seurojen ja ihmisten kanssa. On henkisten eli eettisten valintojen aika, kuten tämänvuotinen teema on nimetty.

Kauno Mannosen ja Jarmo Anttilan kipparoima veljespiiri avaa tapahtuman, Eino Leinon hymy hyveellisesti huulillamme toivotamme toinen toisemme tervetulleeksi. Erityisen intensiiviseksi ja vahvaksi avauksen tekee se, että kun ensin ydinryhmä esitellään kaikille, johon siis tällä hetkellä kuuluvat Seppo & Pirjo Aalto, Tarja Pursi, Heli Veivo, Jarmo Anttila, Maria Sannamo, Aslak Larjo, Tero Lahdes, Anne Paalo sekä Yrjö Kumila ja Kauno Mannonen, niin sen jälkeen kukin nostaa "Vähäkylä-pakasta" kortin, kertoo itsestään ja vastaa kortin kysymykseen. Persoonallisuus ja samanhenkisyyden on silmiinpistävää.

Heli Veivon aloituspuheessa mainittu "totuuden ilmenemättömyys niille, jotka arvottavat asioita", tuntuu osuvalta siinäkin mielessä, että yhdessä toimiminen vaatii synkronoinnin, mutta ei voi pakottaa ihmisiä samaan muottiin. Musiikin termein sitä kutsutaan harmonian kautta koetuksi ykseydeksi. Jokainen ihminen toimii omana kielenään, soi oman sielunsa värillä, mutta kun monien ihmisten kielet on keskenään saatu viritettyä harmoniaan, voidaan huomata miten yksi jos toinenkin sydän resonoi tiettyjen henkisten, voi sanoa jopa matemaattisten lakien säätelemänä samankaltaisten kielten kanssa, tarvitsematta silti olla täsmälleen samanlainen.

Seminaarin avauksen lopettaa saunailta rannalla, josta myöhäisimmät pois lähtijät saavat nähdä, miten syksy on tosiaankin tehnyt tuloaan, koska tähtiä välkkyvä keskiyö on jo pilkkopimeä.

Lauantaiaamun meditaatioon meidät johdattaa Tarja ja Tapio intiaanirummun säestyksellä. Maurin ja Markon kitaralaulun siivittämänä Yrjön puhe taas vie meidät miettimään nykyhetken merkitystä. Meidän pitäisi olla siitä erityisen kiinnostuneita, koska elämme siinä joka hetki. Mutta mieleeni juontuu kysymys, kuinka läsnä voimme todellisuudessa olla nykyhetkessä?

Pienryhmissä uppoudumme vapauden, ajattomuuden ja hyväksymisen teemoihin. Viikonloppuna noin 45 henkilöstä koostuva joukko saadaan jaettava useaan 6-7 hengen ryhmään ja keskustelu on vilkasta. Iltapäivän erityinen ohjelmanumero on Kreivilän pihamaan lipputangosta lankakerillä punotut viisi polkua, jotka kuvaavat kauneutta, palvelua, kärsimystä, anteeksiantoa ja luottamusta. Polun varsille sijoitetut kysymykset ja pienet tehtävät innoittavat useimmat nauttimaan sekä koko kurssien ajan suosineesta ilmasta ja luonnosta, että kuuntelemaan toisten elämäkokemuksia ja näkemyksiä.

Illalla palaamme vielä salilla ringiin juttelemaan samoista aiheista. Ehkä eniten keskustelua aiheuttaa kauneus-teema. Kauneus on olemukseltaan ykseyskokemus, "aksiomaattinen paranirvaanisen tason tila", erään osallistujan mukaan.

Kauneuden käsitys voi parhaimmillaan laajentua käsittämään koko luomakunnan ilmiöt, vaikka se alkuaan syntyy yhteydestä joihinkin hyvin rajattuihin asioihin, kuten esimerkiksi tietyn värisen ja muotoisen kukan kauneuteen. Siinäkin kauneuden kokijan ja kohteen resonointi keskenään on perimiltään harmonian ja ykseyden kokemusta.

On sunnuntain aamumeditaation vuoro. Sen jälkeen Tero antaa loistavan johdatuksen Nicholas Roerichin elämään sekä lukee Valentiina Liimatainen-Koracin esitelmän kulttuurin merkityksestä henkisen evoluution kannalta. Tieteen, taiteen ja hengentieteen eli uskonnon/filosofian yhdistäminen Agni-joogasysteemissä oli Roerichin dharma. Tämän aatteen valistamisessa hän käytti taidetta luoden mm. noin 7000 maalausta ja parikymmentä kirjaa, joissa esitetään mission filosofinen ja käytännöllinen perusta.

Roerichin kerrotaan tavanneen viisaudenmestari Moryan sekä Kuthumin ja he näyttävät olleen, ainakin aine-opin puolesta, samanlaisilla perustuksilla. "Kaikki on materiaa, henki on aineen korkein muoto", on sopusoinnussa Mestarien Sinnetille kirjoittamissa kirjeissä mainitun aine-opin kanssa. Sivilisaatio on parhaimmillaan kulttuurin lihallistuma. Kulttuuri luo uutta, sivilisaatio on resurssien käyttäjä. Parhaimmillaan ihminen käyttää resursseja harkitusti ja pyhittää aineen taiteellisella otteellaan ja hartaalla elämäntavallaan.

On päästy viimeisen päivän päätösosuuteen. Marko, Jyrki ja Anne vastaavat tämän päivän musiikista ja laulattavat veljiä "Totuuden hengen" -merkeissä. Laulu kajahtaakin ponnekkaasti kokosalissa. Tarja päättää seminaarin - ei päätössanoihin, vaan jatkosanoihin: "Olemme suorittamassa mahdollista tehtävää, emme mahdotonta. Työlämme on suuri arvo ihmiskunnalle ja koko luomakunnalle.

Aaltoliike kuljettaa yksilön ja ryhmien vaikutukset läpi luontokuntien. Olemme tehneet henkisen vallinnan, kun valitsemme hyvän. Se hyvä on lopulta ainoa, joka jää jäljelle." Ensikertalaisten kommenttien perusteella seminaari on erittäin onnistunut. Tästä on hyvä jatkaa seurojen välistä ekumeenista yhteistyötä.

Jos ihmettelet, että miksi en maininnut ruoasta mitään, niin se johtuu yksinkertaisesti siitä syystä, että tarvitsisin toisen artikkelin ylistääkseni sitä runsautta ja niitä makuelämyksiä, mitä viikonloppuna oli tarjolla. Niin runsaalla kädellä tuli taas omalta osaltani syötyä, että mieleeni juolahti ehdottaa seuraavan vuoden teemaksi: "Henkisen paaston aika!"

Jyväskylän Ruusu-Risti Temppleri syksy 2012

Aittokalliontie 3, 40400 Jyväskylä

Syyskuu

Sunnuntai 23.9. klo 13.00

Elämänenergiaa etsimässä Veli-Pekka Kuhmonen

Lokakuu

Lauantai 20.10. klo 10-17 Maria Magdalena sydämessäni energiakurssi,
ohj. "Mergie" Marketta Mylläri

Ilmoittautumiset Liilia Siiberg 050-9111377 tai llsbrg8@gmail.com

Kurssi perustuu Margien omiin kokemuksiin, hänen kääntämänsä James
Twymanin kirjaan "The Secret of the Beloved Disciple" ja hänen kirjoituksiinsa,
etenkin Sielunpeilin kolumniin "Maria Magdalena sydämessäni".

Käsiteltäviä aiheita:

- Femiininen ja Maskuliininen Kristus
- Femiinisen ja maskuliinisen energian tasapainottaminen käyttäen
apuna pyhiä öljyjä, Nardus ja Frankinsensi
- Sielun Rakastavaiset; Maria Magdalenan ja Jeesuksen Pyhä avioliitto
- Lähettilään Pyörä -meditaatio käyttäen piirin keskellä isoa kankaista,
pyhitettyä Lähettilään Pyörää

Kurssin aikana taukoja tarpeen mukaan. Omat eväät mukaan. Maksu 80 euroa.

Sunnuntai 21.10. klo 13.00 Maria Magdalena sydämessäni Marketta Mylläri

Marraskuu

Sunnuntai 18.11. klo 13.00 Yhtäläisyyksiä teosofiassa ja gnostilaisuudessa
Lis Laviola ja Henrik Gahmberg

Jooga joka keskiviikko alkaen 12.9. klo 16.10-17.40

Ohjaaja Liilia Siiberg, oma matto mukaan 2 € per kerta.

Luku- ja keskustelupiiri joka toinen keskiviikko alkaen 12.9. klo 18.00

Vetäjät Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio 040-5795730

Tiedustelut: Liilia Siiberg 050-9111377, llsbrg8@gmail.com

Ruusu-Risti Siilinjärvi & Kuopio syksy 2012

Syyskuu

Sunnuntai 23.9. Syysmatinea Siilinjärvi

Lokakuu

Sunnuntai 21.10. Jumalan kuva 2012 Rahan renki vai vapaa henki
Kuopio Mikko Romppanen

Marraskuu

Sunnuntai 25.11. Kaksi kitaraa ja laulua: Iloa ja voimaa runosta ja musiikista
Siilinjärvi & Kuopio Mauri Lehtovirta & Hannu Kuivalainen

Joulukuu

Sunnuntai 9.12. Elämänprojektina elämänhallinta Siilinjärvi Ari Salminen
Sunnuntai 9.12. Elämänjuuret Kuopio Ari Salminen

Siilinjärven tilaisuudet alkavat klo 12, Asematie 12.
Kuopion tilaisuudet alkavat klo 15 Kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa,
Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta).

Keskustelutilaisuudet:
Siilinjärvellä parittomina tiistaina alkaen 25.9. klo 18.
Aiheena rosenkreutzilaisuus.

Rosenkreutsilainen ideologia, juuret ja tavoitteet

Miltei joka artikkeli tai kirja rosenkreutsilaisuudesta (vastedes käytän suomalaista sanaa ruusuristiläisyys) alkaa sanoilla, ettei ole tarkkoja tietoja ruusuristiläisyyden synnystä. Ei ole myöskään selkeyttä siitä, miten ruusuristiläisyys ja vapaamuurarius kuuluvat yhteen. Kirjoja itse aiheesta on eri maissa julkaistu kymmeniä tuhansia. Nykyään kaikenlaisia tietoa löytää myös internetistä, aina ihannoivasta kriittiseen ja toisinaan myös pilkkaavaan tietoon. Suomessa on tehty jopa akateemisia tutkimuksia (esim. Reijo Ahtokarin väitöskirja *Salat ja valat. Vapaamuurarit suomalaisessa yhteiskunnassa ja julkisuudessa 1756-1996, 2000*).

Johdanto

Tärkeimmistä lähteistä mainitsen vain muutamien nimien, kuten nykyaikaisen teosofian alullepanijan Helena Blavatskyn (1831–1891), suomalaisen mystikon ja Ruusu-Ristin vuonna 1920 perustaneen Pekka Ervastian (1875–1934) sekä Rudolf Steinerein (1861–1925). He ovat tutkineet asioita myös selvänäköisesti. Kun taas Albert Pike (1809–1891) ja Kirk McNulty ovat vuosia toimineet vapamuurarieljeskunnissa ja kirjoittaneet omien tutkimustensa ja kokemustensa pohjalta. Otan mukaan myös vähemmän tunnettuja nimiä, kuten Daniil Andrejev (1906–1959) ja viittaa myös Urantiaan (kirja on uskonnollis-kosmologinen teos, joka kirjoitettiin noin vuosina 1924–1935 ja julkaistiin vuonna 1955) tuodakseni eri näkökulmia tarkasteluuni.

Olen käyttänyt myös Sauli Siekkisen tutkimuksia ruusuristiläisistä symboleista. Tärkeimpänä inspiroijana on ollut historioitsija Frances Yates (1899–1981), joka antaa ymmärtää, ettei kuulu mihinkään järjestöön, hän tutkii ainoastaan tieteilijänä tätä aihepiiriä kulttuurihistoriassa voimakkaasti vaikuttaneena ja edelleen vaikuttavana ilmiönä. Hänen teostensa adekvaattisuuden puolesta puhuu hänen laaja asiantuntemuksensa, tutkijan tarkkuutensa ja arkistoista esille kaivetun aineistonsa runsaus. Yatesin teokset (mm. *Giordano Bruno and the hermetic tradition, 1964* sekä *The Rosicrucian Enlightenment, 1972*) ovat myöskin tuoreimmas-
ta päästä.

Termi rosenkreutsilainen ideologia

Kirjassaan *Rosenkreutsilainen valistus* Frances Yates kertoo gnostisen filosofian virtauksista ja siitä miten ne ovat näkyneet keskiaikana Euroopan maiden kulttuurihistoriassa, politiikassa, tieteessä ja taiteissa sekä seuroissa joita kutsutaan yleisesti salaseuroiksi. Hän tuo esille eri maiden merkkihenkilöitä: Dante Alighieri (1265–1321), Leonardo da Vinci (1452–1519), Paracelsus (1493–1541), François Rabelais (1494–1553), Galileo Galilei (1564–1642), Giordano Bruno (1548–1600), Francis Bacon (1561–1626), William Shakespeare (1564–1616), Jan Amos Komensky (1592–1670), Jakob Böhme (1575–1624), René Descartes (1596–1650), Blaise Pascal (1623–1662), Benedictus de Spinoza (1632–1677), Isaac Newton (1642–1727), G.W. Leibnitz (1646–1716),

Johann Wolfgang von Goethe (1749 –1832), nimetäkseni joitakin kaikille tutuimpia nimiä. Lisäksi on vain asianharrastajille tutut: Robert Fludd (1574–1637), Michael Maier (1568-1622), Valentinus Andreae (1586-1654), John Dee (1527-1608) jne. Näiden merkkihenkilöiden elämänvuodet (1500-luvusta 1600-lukuun) epäsuorasti todistavat, että käsitys tiettyinä aikoina maan piiriin laskevista energioista, involtaatioista tai inspiraatioista pitänevät paikkaansa.

Yates todistaa arkistoista hakemiensa asiapapereiden nojalla, että nämä henkilöt ovat joko henkilökohtaisesti tunteneet toisensa tai toistensa teokset. Hän toteaa heidän näkemysten olevan samankaltaisia, ja että monilla eri nimiä kantavilla järjestöillä on ollut samankaltaiset pyrkimykset ja ihanteet eli maailmankatsomus. Yatesin suureksi ansioksi on tullut näiden näkemysten yhdistäminen löytämällä niille yhteinen nimittäjä: ”rosenkreutsilainen ideologia”. Termi ruusuristilainen ideologia on se lanka, johon voi koota nämä järjestöt kuin eriväriset ja erikokoiset helmet. Toisinaan sitä sanotaan myös gnostiseksi kentäksi. Selventääksemme asiaa voimme verrata niitä vaikka kristillisyyden lukuihin lahkoihin, joita pitää yhdessä keskushahmo Jeesus Kristus Nasaretilaisen opetukset. Tälle henkiselle viritykselle yhteinen nimittäjä avaa mahdollisuuden paikantaa tätä ideologiaa sekä eri maista että eri aikakausilta.

Kirkko vastaan gnostikot

Edellä luetellut nimet osoittavat miten paljon ruusuristiläistä ideologiaa noudattavat ihmiset ovat kartuttaneet ihmiskunnan henkistä potentiaalia ja rohkaisseet ihmisiä olemaan vapaita sekä vastuullisia itsestään ja maailmasta. Noin 100 vuotta jKr. termi gnostisismi /gnostilaisuus (kreik. gnosis ’tieto’, ’oivallus’) syntyi kuvamaan tietoa painottavaa, vanhaa teologis-filosofista traditiota jatkavaa maailmankatsomusta sen

jälkeen, kun kristinusko toi näyttämölle idean jonka pohjalta kirkko saattoi korostaa ainoastaan uskon välttämättömyyttä pelastukseen. Tätä alettiin sanoa agnostisismiksi.

Lyhyesti kerrottuna kirkko on ensimmäisissä ekuumeenisissa kokouksissaan työstänyt dogmit ja vaati uskomista niihin. Usko Jumalaan korvautui huomaamatta uskolla dogmeihin. Piti olla pieni kuuliainen osa laumasta, jota kirkko paimentaa. Tällainen käytäntö hel-

posti saattoi ihmisen teennäiseksi (ei olla uskossa - vaan ollaan uskovinaan), itsekääksi (oma pelastuminen on tärkein) ja fanaattiseksi (vaan meidän kirkon dogmit Jumalasta ovat oikeat ja muu maailma on väärässä). Evankeliumien mukaan Kristus ajatteli toisin, hän sanoi: ”sapatti on ihmisiä varten eikä ihminen sapattia varten”. Laitetaan ’sapatti’ sanan sijaan sana ’kirkko’.

Uskovaisia suorastaan varoitetaan "liian paljosta tiedosta". Apostoli Paavalinkin mukaan usko on tärkeä, mutta hän kehottaa omaksumaan myös tietoa ja viisautta: "Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta ei tämän maailman viisautta eikä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salaisuutena ollutta Jumalan viisautta, sitä kätkeyttä, jonka Jumala oli edeltä määrännyt ennen maailmanajoja meidän kirkkaudeksemme." (1 Kor. 2: 6-7). Gnostikot ajattelivat samoin kuin apostoli Paavali, joka kuten nämä sanat osoittavat, oli totuudenetsijä.

Luulisi ettei tavoite kartuttaa uskon rinnalla myös tietoa sotisi kristinuskoa vastaan. Kuitenkin eku-meenisissa kokouksissaan kirkon isät julistivat gnostiset virtaukset yksi toisensa jälkeen kerettiläiseksi. Sitä seuraavat vainot olivat kaukana Jeesuksen rakkauden sanomasta. Kun muistaa miten inkvisitio tuhosi (ei vielä poltettu, ensimmäinen dokumentoitu poltto oli vuonna 1025 ja viimeinen Meksikossa - 1834) aluksi julkisesti ja pelkäämättä toimineet gnostiset liikkeet: areiolaisuus, ebionitismi, arkionismi, montanismi ja keskiaikana valdolaiset (valdesilaiset), albigenssit, kataarit sekä -aikaisemmin paavin hyväksymät - Temppeliherrat jne. Siten ymmärtää että gnostiset seurat joutuivat kätkeytymään näkymättömiksi ja toimivat salassa pysyäkseen hengissä. Nykyään kuulee toisinaan syytöksiä tätä "salailua" kohtaan. Tuon taustan tietäen syyttävän sormen pitäisi osoittaa keskiaikaiseen kirkkoon päin.

Tänään käytäntö ainoastaan jatkuu, virallinen (usein se on valtiollinen) kirkko edelleenkin on tarkkana vallastaan ihmissieluihin ja katsoo karseasti gnosisista kohti, lehdistö pitää yllä epäluuloa ja seurakunnat puolestaan eivät pidä itses-
tään suurta ääntä. Tietoja toki löytyy ja ne ovat julkisia. Kuten jo sanoin, on tuhansia kirjoja jotka pursuavat informaatiota ja sieltä löytyvät ohjeet seuran liittymisestä jos niin haluaa.

Umberto Eco Ruusun nimi kirjassa on mainiosti kuvattu pimeän keskiajan ahdasmielinen ilmapiiri.

Ruusun tiläisen ideologian perimmäinen ajatus on religio (latinan sanasta religare) 'paluu yhteyteen' taivaallisen Isän luokse. Sen edellytyksenä on 'tietoinen' usko. On opittava ja hankittava tietoa ihmisestä, luonnosta sekä kosmisista laeista. Juuri tässä kohtaa ruusun tiläinen, eli toisin sanoen gnostinen ideologia, meni ristiin kirkon opin kanssa. Ruusun tiläisyys katsoo, että ihmisen on hyödynnettävä kaikkia Jumalan antamia armo-
lahjoja, kehitettävä niitä sekä käytettävä niitä ihmiskunnan hyväksi ollakseen yhteisluova Luojaansa kanssa ja ollakseen Jumalan kuva. Apostoli Paavali sanoo: "Armolahjat ovat monenlaisia mutta Henki on sama; Niinpä saa Hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen vaikutuksesta. Toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas terveeksi tekemisen lahjat yhdessä ja samassa Hengessä. Toinen voimatekojen tekemisen lahjan, toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen erikseen niin kuin itse tahtoo". (1 Kor. 12: 4, 8-11).

Tietoja ihminen on saava joko henkilökohtaisesti tutkien tai ne annetaan ilmestyksinä, armolahjoina. Skeptisen humanistin mielestä oivallus on aineellisten aivojen toiminnan tulos. Uskonnollinen ihminen näkee sen inspiraationa korkeimmilta hierarkioilta, Luojalta. Tunnetuimmat ilmestykset ovat anonyymejä; Veda, Avesta, Kuolleiden kirjat, mutta ovat myös suurten näkijöiden teokset kuten Helena Blavatskyn Salainen doktriini tai Daniil Andrejevin Rauhan Ruusu. Urantia kirja taas syntyi kollektiivisena työnä. Ihmiskunnan historiassa ei aina voida puhua evoluutiosta tai kehityksestä. Välillä tapahtuu taantuma – regressio, erilaiset mullistukset ja ajan virta aiheuttavat tiedon unohtamisen, vääristymisen tai muuntumisen. Andrejevin mukaan on ollut aikakausi, jolloin vain yhdellä ihmisellä enää oli tieto hallussaan!

Eurooppalaisen ruusuristiläisyyden julkituleminen

Giordano Brunon polttotuomio pantiin täytntöön vuonna 1600. Internetissä on julkaistu inkvisition "tuomioistuimen" pöytäkirjat – todistusaineisto älyn ja älyttömyyden kaksintaistelusta. Silloin pimeys vei voiton! Inkvisition väkivalta herätti voimakkaan protestin ja katolinen kirkko jakautui taas kerran. Ensimmäisen kerran se tapahtui VIII Ekumeenisen kokouksen jälkeen (v. 870), jolloin Rooma julisti Bysantin ortodoksit kerettiläisiksi. Lopullinen hajoaminen roomalais-katoliseksi ja kreikkalais-katoliseksi tapahtui vuonna 1054, kun paavi kiroi ortodoksisen kirkon. Kirous poistettiin vasta vuonna 1965 ja vasta vuonna 2001 paavi Johannes Paavali II pyysi anteeksi ortodokseihin suunnattuja vainoja. (Mainitsen ohimennen, että tämä konfessionaalinen riita selittää lännen suhtautumiseen Venäjään niin kuin "oikeassa" oleva "väärässä" olevaan). Vainoilla katolinen kirkko synnytti protestantismin, joka puolestaan poiki monia lahkoja.

Johannes Valentinus Andreae julkaisi ruusuristiläisten näkemykset Fama Fraternitatis Rosae Crucis ja Confessio Fraternitatis manifesteissa (v. 1614 ja 1615). Niissä kerrottiin minkälainen pitäisi ihanneihmisen ja -yhteiskunnan olla, veljeskunnan jäaden syystä "näkyttömäksi", tämän takia monet epäilivät sen olemassaoloa. Sata vuotta myöhemmin vuonna 1717 Johannes Kastajan päivänä ruusuristiläinen ideologia tuli esille allegorisena vapaana ammattikuntana: vapaamuurareina. Silloin Lontoossa perustettiin Suurlooshi, joka yhdisti hajanaiset eri nimiä kantavat järjestöt. Salassapidosta huolimatta löytyy kirjallisia todisteita järjestöjen olemassaolosta. Esimerkiksi Robert Morayn (v.1641) ja Elias Ashmolen (v.1646) päiväkirjamerkinnot veljeskuntaan liittymisestä.

Yates tuo monia esimerkkejä ruusuristiläisten ja vapaamuurareiden yhteyksistä ja ideologisesta samankaltaisuudesta: kuten eräs kutsu, jossa kujeillen pyydetään eri veljeskuntien "näkyttömiä" veljiä yhteisiin juhliin. Eräässä kirjessä taas lukee, että englantilaiset vapaamuurarit ovat ottaneet monia käytäntöjä ruusuristiläisiltä ja väittävä, että he juontuvat niistä eivätkä millään tavalla eroa heistä. Erittäin kuvaava on vuonna 1638 Edinburghissa julkaistu runo, jonka suomennoksen otan Heikki Seppäsen esitelmästä:

*"Se mitä me ennustamme, ei ole summittaista,
sillä meillä Ruusuristin veljillä
on Muurarin Sana ja selvänäkijän lahja,
me voimme hyvin ennustaa tulevia asioita."*

Runosta näkyy tärkein asia: ruusuristiläisessä ideologiassa olemme veljiä. Työn tekeminen puolestaan konkretisoituu muurarityöhön: arkkityyppiseen "Temppelin" rakentamiseen Jumalan Sanan ("alus oli Sana") asuinsijaksi. Fyysinen keho ja mieli on valmistettava sopivaksi asuinsijaksi hengelle eli Jumalan Pojalle. Apostoli Paavalin sanoin: "Ettekö tiedä, että olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette." (1 Kor. 3:16-17).

Muurarien työvälineet saavat suoran merkityksen lisäksi allegorisen sisällön, joka liittyy ihmisen eettiseen kasvattamiseen Pyhän Hengen asunnoksi. Vapaamuurarit eivät tänä päivänä kutsu itseään 'ruusuristiläisiksi'. Thomas De Quincey väittää, että ruusuristiläisyys muuntui vapaamuurariudeksi. Itse asiassa kaikki gnostiset liikkeet kuuluvat ns. ruusuristiläiseen henkiseen virtaukseen.

”Me ruusuristiläisinä aina voimme vedota niihin voimiin”, sanoo antroposofian perustaja Rudolf Steiner vuonna 1921. On vielä tutkimatta kuinka tämän ideologian puusta alkoivat haarautua yhä uudet oksat ja järjestöt. Huolimatta siitä mistä näkökulmasta ihanteisiin pyrkivät järjestöt tarkastelevat maailmankaikkeutta, ne toimivat ruusuristiläisen ideologian kentässä, jos järjestön päämääränä on rehellinen, suora ja vapaa ihminen sekä henkisesti täysi-ikäinen, arvostelukykyinen ja siveellinen ihminen, jonka toiminta perustuu veljesrakkauteen, totuuteen ja avunantoon.

Yates tutki ns. pimeän keskiajan tapahtumia vähän ennen valistuksen kautta ja hän väittää yhteiskunnan tehneen harppauksen valistuskautteen juuri ruusuristiläisten ideoiden inspiroimana. Kulttuurihistorioissa yleensä jätetään mainitsematta henkilön kuuluneen gnostiseen veljeskuntaan. Se tuodaan esille vain silloin, kun tämä tosiasia huuftaa teoksista, kuten Mozartin Taikahuilu, Shakespearen Myrsky, Goethen Faust, Eino Leinon Alla kasvon kaikkivallan, Sibeliuksen opus 113 jne.

Ihmiskunnan evoluution mutkat ja ihmisen kyky mieltää luonto

”Kuin aallot, jotka lainehtivat, valuvat toistensa yli, törmäävät toisensa vaahtopäiksi, saavuttavat kohokohtansa ja huuhtoutuvat pitkälle rannalle – niin aaltoilevat myös olevaisen mieltämisen virrat ihmiskunnassa”, kuvaa Daniil Andrejev värikkäästi. Hän on venäläinen mystikko, filosofi ja futurologi. Sitä minkälaisia muutoksia ihmiskunta on käynyt läpi suhtautumisessa luontoon kuvaa Andrejev seuraavaan tapaan: -ihmiskunnan aamuhämärässä kosmos näytti pieneltä. Ihminen ei näe ristiriitaa itsen ja luonnon välillä. Kaikki on luotu ikuisiksi ajaksi ja on muuttumaton. Jotkut luonnonilmiöt nostattavat pelkoa.

Ihminen aavistaa, että fyysisen kerrostuman lisäksi on jotakin muuta. Vähitellen syntyy ajatus ihmisen kehityskelpoisuudesta. Luonto ei näytä kehittyvän, se koetaan staattiseksi, moraalin ja älyn ulkopuolella olevaksi. Se puoli ihmisestä, joka kuuluu luontoon, on voitettava tai se voittaa ihmisen. Intiassa ja semitistisissä uskonnoissa syntyy asketismi, joka periytyy kristillisyyteen. Germaani, slaavien ja suomalaisten iloiset luonnonkultit tukahdutetaan. Tieteen voittokulun mukaan luonto vapautetaan kaikista henkisyydestä. Luonto on nyt älyllisen tutkimisen kohteena hengen voimavarasto ihmisen käytettäväksi. Raskaimmin länsimainen sivilisaatio asetti itsensä luontoa vastaan 1600- ja 1700-luvuilla. Puutarhat muokattiin, ruoho leikattiin ja puut muotoiltiin. Ihmiset sonnustautuivat korsetteihin ja peruukkeihin sekä piiloutuivat puuteriin alle. Auringolta suojauduttiin aurinkovarjoilla. Kaikki luonnollinen ja fysiologinen tunteiden ilmaiseminen peitettiin tapojen maskin alle.

Etäännyttyään luonnosta hyvin kauas ihmisessä kuitenkin heräsi kaipuu takaisin luontoon. Sielu oli avautumassa rakastamaan ja suojelemaan eläimiä, vegetarismi yleistyi. 1900-luvun lopulla kehittyi instinktiivis-fysiologinen rakkaus luontoa kohtaan. Alettiin harrastaa rantaelämää, kehonrakennusta, lenkkeilyä ja avantouintia. Tapahtui pukeutumisen vallankumous: yläosattomat bikinit ja minihameet. Vanhan tiedon varastosta esimerkiksi jooga-opista valitaan kehoon suuntautuneet osiot: hatha-, astanga- ja aiengarmenettelmat jne.

Ihmisen kyky mieltää henkisyys

Ihmiskunta on kyennyt vastaanottamaan henkisiä impulsseja kunakin ajankohtana eri tavalla. Urantia kirja (väittämättä sitä ainoaksi oikeaksi) näkee sen edistävän seuraavalla tavalla:

1. Uskottiin Suureen Henkeen. Tämä säilyi intiaaneilla.
2. Syntyi käsitys kaikkien Isästä. Sisältyy Eedenin opetuksiin.
3. Huomattiin pahan ja hyvän välinen ristiriita ja sitä tasoittava käsitys kolminaisuudesta. Tähän liitetään egyptiläinen jumala Seth ja setiläispapit sekä Aatamin ja Eevan kolmas poika Seth.
4. Saalemin Melkisedek herätti luottamuksen Jumalaan ja uskon Hänen kaikkivoipaan hyvän tahtoisuuteen.
5. Jeesus Kristus toi sanomaan rakkauden Jumalasta, ihmisellä olevasta vapaasta tahdosta valita hyvä tai paha ja että Jumala on universaalinen "Isä meidän"

Moraalisista impulsseista ihmisessä heräteltiin ensimmäiseksi halu auttaa, mikä juontui omasta pelon tunteesta. Kyky kieltää itseltään jotakin lähimmäisten hyväksi on ollut ihmiskunnan alkutaipaleella hyvin rajoittunutta. Antaminen ja vastaanottaminen herättävät liikkeen, joka ainoana antaa mahdollisuuden evoluutiolle. Sittemmin tämä kyky laajenec: perheestä sukuun, heimoon ja valtioon. Meidän aikanamme tuntemme vastuuta jopa globaalisesti, autamme luonnonkatastrofien uhreja muissakin valtioissa kuin omassamme ja huolehdimme maapallon ekologisesta tilasta. Valveutuneet ihmiset säästävät luontoa, kierrättävät, vaikka "bisnes" yllyttääkin meitä "shoppailemaan". Jo villi-ihmisille kehittyivät oikean ja väärän käsitteet. Nykyihminen puhuu hyvästä ja pahasta, mutta on jo kuitenkin pääsemässä 'synnin', 'paratiisin' ja 'helvetin' käsitteistä. Tänä päivänä ihminen puhuu sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta ja teollisen kilpailun vaaroista.

Kun ihminen käsittää täysin, että hänen sisimmässään elää ja ponnistelee jokin ikui-

"egon" tuolle puolen. Vähitellen herää elävä usko siihen, että olemme Isä Jumalan lapsia. Tämä tekisi todelliseksi veljeyden ihmiskunnassa ja siten toteuttaisi ikivanhan ruusuristiläisen ihan-teen. Ihmisen tie alkukantaisesta Jumalan pelosta Jumalan rakkaudeksi on pitkä.

Ruusuristiläisen involtation sisältö ja periaatteet keskiaikana

Rudolf Steiner (1861-1925) kertoo, miksi ruusuristiläisen ideologian voimakas involtatio oli välttämätön keskiaikaisessa Euroopassa. Aikojen alusta, hän sanoo, oli kehityksessä kaksi ihmistyyppiä: toinen tyyppi suuntautui aineellisesti kehittämään teknistä progressia, toinen tyyppi taas ei halunnut osallistua tähän, kuten esimerkiksi Franciscus Assisilainen; tämä valinta oli hyvin epäkäytännöllinen ja tällaisen elämän toteuttaminen oli mahdollista vain luostareissa. Steiner korostaa, että älyn käyttö on aikaamme tehtävä. Sen takia ruusuristiläisyys oli välttämätön, että nämä kaksi tapaa elää yhdistyisivät, että eettinen itsekasvatus tapahtuisi myös maallikon arkielämässä.

Modernin ruusuristiläisen liikkeen Steiner laskee alkaneen vasta 1200- luvulta, jolloin inkarnoitui mies joka voimakkaasti vaikutti etteritasolla. Silloin perustettiin monia ritariveljeskuntia, joilla oli jalot päämäärät ja halu valloittaa islamilta kristikunnalle takaisin Jerusalem – pyhä kaupunki. Ruusuristiläisyyden juuret Steiner kuitenkin joh-
taa suoraan ikivanhaan viisauteen kertomalla, että erästä ruusuristiläisen involtation vastaanottanutta nuorukaista opetti kahdentoista eri kulttuurin tietäjät välittäen hänelle kaiken vanhan jumalviisau-
den. Sata vuotta myöhemmin, 1300- luvulla syntyi toinen henkilö, jonka nimi oli Christian Rosencreutz. Hän eli 106 vuotta ja salli sadan vuoden päästä kuolemastaan ruusuristiläisyyden tulla julki.

Niinpä ajallisesti Valentinus Andreaen julkaisemat ruusuristiläisten manifestit vastaavat tätä ennustetta.

Kuten tierämme silloin inkvisitio oli ärhäköimillään ja vastikään oli poltettu Giordano Bruno (v.1600).

Vuonna 1459 Veli Christian Rosencreutz, Eques Aurei Lapidis. (Kultaisen kiven ritari) muotoili mm. seuraavia vaatimuksia veljeskunnan ritareiden moraalista:

1. Teidän tulee inhota haureutta, hillittömyyttä ja epäpuhtautta ettette tahraisi järjestöämme sellaisilla paheilla.
2. Teidän tulee lahjoillanne edistää kaikkea arvokasta ja tuntea tarvetta siihen
3. Te ette saa tuntea halua valjastaa saavuttamanne kunnia maalliselle ylpeydelle tai korkeille auktoriteeteille
4. Te ette saa tuntea tarvetta elää kauemmin kuin Jumala on säättänyt

...minä kirjoitin nimeni näin:

Ensimmäisenä oli artikla "Minun Herrani Ritarit, teidän tulee vannoa, ettette koskaan kuvaile järjestöämme ainoallekaan paholaiselle tai hengelle, vaan ainoastaan Jumalalle teidän Luojallenne ja Hänen tekemälleen Luonnolle". Salassa pitäminen oli hengissä säilymisen, siis toiminnan jatkumisen, ehtona. Toisaalta oli myös toteamus, että syvästi henkiset asiat tapahtuvat sielujemme salaisissa kammioissa Jumalan silmien edessä eivätkä ne ole välitettävissä sivullisille. Nämä periaatteet ovat edelleen keskeisiä ruusuristiläisyydessä.

Wienissä toimiva A.M.O.R.C. (Antiquus Musticusque Ordo Rosae Crucis) asettaa mm. seuraavien eettisten ihanteiden saavuttamisen päämääräkseen:

- poliitikot ovat humaaneja ja tekevät työtä yhteisen hyvän puolesta
- taloutta hoitavat käyttävät valtion varoja viisaasti kansalaisten hyödyksi

- tiedemiehet ovat korkeasti henkisiä ja inspiroituvat Luonnon Kirjasta

- taiteilijat saavat inspiraation Jumalan suunnitelman kauneudesta sekä toteuttavat teoksissaan tätä

- köyhyyttä ei ole, vaan jokaisella on tarpeeksi elääkseen onnellisena

- työ ei ole raskas velvollisuus, vaan edesauttaa ihmisen minän toteutumisessa ja tuottaa tekijälle tyydytystä.

- luonto on kuin kaunein temppeleistä ja eläimet ovat veljemme, jotka ovat nousemassa evoluutiotietä

- on olemassa yleismaailmallinen Hallitus, johon kuuluvat kaikkien kansojen viisaimmat edustajat, jotka toimivat koko ihmiskunnan hyvää mielessä pitäen

- henkisyys on ihanne ja elämäntapa, jonka perustana on Jumalan lakien tunteminen.

- ihmissuhteet perustuvat rakkaudelle, ystävyydelle ja veljeydelle ja koko maailma lepää rauhassa ja harmoniassa.

Olkoon niin!

Pekka Ervast toi ruusuristiläisyyden Suomeen. Se tapahtui siis vuonna 1920 ja se oli viimeinen järjestö, jonka tämä suurmies Suomeen perusti. Voisi ehkä sanoa, että tämä on hänen elämäntyönsä lopullinen sinetti. Pekka Ervast sovitti sen suomalaisille sopivaksi ja hän otti erääksi tutkimuskohteeksi suomalaisen sieluntuotteen johon kansan viisaus on kätkeyty - Kalevalan. Suomalaisen Ruusu-Ristin ihanteet ja tavoitteet ovat yhtä yleviä: "Ruusu-Risti on totuudenetsijäin järjestö, jonka jäsenet tunnustaen kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, ihonväriin, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkonaisiin rajoituksiin, osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja."

Rosenkreutslaista ideologiaa tunnustaviin järjestöihin kohdistuva vaino ja epäluulo ovat käsittämättömiä kun tietää nämä tavoitteet ja ihanteet, ja tietää ketkä ovat niihin kuuluneet.

Ajan aiheuttamia optisia harhoja

Yhtenä syynä väärinkäsityksiin on ajan tuomat käsitysten muuntumiset. Ruusuristilainen ideologia tunnustaa ikivanhan viisauden ja katsoo olevansa sen säilyttäjä sekä myös sen kartuttaja. Vahvin sisällön tallentaja on symboli. Symboliin on ajanhampaan vaikea purra ja sen sisältö avautuu etsijälle kaikessa sanomattomassa rikkaudessa vähitellen sitä mukaan, kun tapahtuu salainen henkinen kasvu tai kuten nykyään useasti sanotaan ”tajunnan laajeneminen”. Tajunnan laajeneminen tuntuu käsitteenä kapeammalta, koska siitä puuttuu eettinen puoli.

Muinaisia muistomerkkejä, joissa näkyy ruusuristiläiseen ideologiaan viittaavia symboleita, on säilynyt runsaasti. Tässä yhteydessä en pysty enkä kykene käsittelemään niiden koko runsautta ja kaikkia merkityksiä. Temppelien rakentaminen on niistä näkyvin todistus ihmiskunnan ainaisesta henkisestä pyrkimyksestä jumalyhteyteen.

Aikamme ihmisen on mahdotonta ymmärtää ja eläytyä siihen, miten satoja ja tuhansia vuosia sitten ihmiset mielsivät ympäristöään. Henkisten virtausten sisällön tajuaminen on miltei mahdotonta. Tämä johtaa muinaisten idästä ja Egyptistä löytyvien artefaktien, ilmiöiden ja henkilöiden tulkintojen moninaisuuteen ja jopa ristiriitaisuuteen. Helena Blavatsky yhdisti teosofiassaan itäisen ja eurooppalaisen jumalviisauden.

Tässä viitataan vain eurooppalaiseen traditioon, jonka juuret ovat Egyptissä. Meille ne ovat tulleet kreikkalaisen ja juutalaisen filosofian kautta. Esimerkiksi Hermes.

Kuka hän oli? Hermestä jumalana on kuvattu (n. 2500 eKr.) arkkitehdin tai muurarin työvälineet kädessä: kynä ja linjalauta. Hänestä puhutaan jumalana, jumalaisen viisauden prinsippinä, egyptiläisenä kirjuriina sekä myös Manalan kirjurin Tothin inkarnaationa. Hermes on siis jumala, pappi, tietäjä ja vihitty kirjuri. Hermeshän löytyy myös kreikkalaisesta mytologiasta: mm. tiedonvälittäjä, kontakteja luova, viisauden ja taikuuden jumala.

Gnostikot juontavat ideologiansa siihen Hermekseen, joka perimätiedon mukaan oli syntynyt vuonna 1399 eKr. ja kuoli 142-vuotiaana vuonna 1257 eKr. Hänen lisänimensä on Trismegistos (’kolmesti voimakas, suuri’). Hän oli kirjoittanut 36 525 kirjaa. Nimestä Hermes on tullut käsite hermeettinen (sisäinen, salainen) filosofia. Hänelle kuuluvat kuuluisat sanat: miten on ylhäällä, niin on myös alhaalla. Sen luostarin missä hän eli veljet nimesivät itseään Suureksi Valkoiseksi Veljeskunnaksi.

Valkoisten Veljien Veljeskunta yhdistettiin myös faarao Tutmukseen III (1479eKr.- 1425 eKr.) ja Karnakin Temppeliin. Siellä oli 39 jäsentä (numerologisesti saadaan pyhät luvut: $3 + 9 = 12 = 3$). Sen portilla oli kaksi korkeata pylvästä tai obeliskia kuvaamassa taivasta ja maata, päivää ja yötä, tämänpuoleisia ja tuonpuoleisia maailmoja. Tällaiset pylväät löytyvät jokaisesta Temppeleistä tänäkin päivänä. Faarao Scorpionia (n. 3111 eKr.) kuvaavasta taulusta löytyvät ruusuke ja harppi. Hän on vanhin tähän asti tunnetuista faaraoista. Näiltä ajoilta on löydetty myös symboli, jossa on kolme sisäkkäistä ympyrää ristillä, kuten Raamatun Hesekielin näyssä.

Ruusun ja Ristin veljeskunta

Tiedetään, että faarao Ekhnaton (1353-1334 eKr.) juusti Egyptiin yksijumaluuden ja otti käyttöön merkin, jota tulevat käyttämään kaikki ruusuristiläiset veljeskunnat: kultainen risti ja sen päällä vaalepunainen kukka.

Atonin kultin symboli oli Aurinko. Se on Näkymättömän Valon symboli, sen valon, joka loistaa pimeydessämme. Kristinuskon laajennettua Suuri Valokoinen Veljeskunta muutti nimensä Ruusun ja Ristin veljeskunnaksi. Tätä nimeä kantavan veljeskunnan perusti perimätiedon mukaan vuonna 46 jKr. gnostikko Ormuz. Hän oli aleksandrialainen viisas, jonka oli käännäntänyt kristinuskoon apostoli Markus. Veljeskunnan logo oli ristillä oleva ruusu. Tiedetään, että tällainen veljeskunta toimi Bysantissa vuonna 430 jKr. Arkeologiset löydökset nykyisen Turkin alueella osoittavat, että veljeskuntia oli monia.

Keskiaikaisissa 1500-luvun maskuliinisuutta ja feminiinisyttä (taivas ja maa, aurinko ja kuu, henki ja aine ym.) kuvaavissa tauluissa miehen ja naisen hahmot sijaitsevat kuilun kummallakin puolella eli näennäisesti toistensa ulottumattomissa.

Kun tarkastelee tauluja tarkemmin niin huomaa, että hahmot yhtyvät taivaasta laskeutuvien energioiden voimasta eli tapahtuu kemialliset häät, syntyy ihannehminen Rebis Homunculus. Nämä taulut hämmästyttävät yhdennäköisyydellä Ekhnatonin perheen kuvien kanssa. Tämä seikka selkeästi viittaa pyhän faaraon perheen kuvaavan taivaallista prinssiä. Kun ihmisessä yhtyvät henki ja aine, pääsee syntymään Sisäinen Poika, ikuisen Jumalaisen Rakkauden kukka.

Gnostikkoja väitetään dualisteiksi, mutta näiden kuvien perustella huomaa, että kolmas on aina läsnä. Toki gnostikoilla korostuu aineellisen maailman duaalisuus, koska siitä ylitse pääseminen on yksi päämäärä.

Hyvänä esimerkkinä miten henkilön merkityksen tulkinta muuttui, on egyptiläinen jumala Set (nimi löytyy kirjoitettuna muotoon: Sith/Seth/Seth). Setin tunnemme myös Raamatusta, Aatamin ja Eevan kolmantena poikana, joka hautasi vanhempansa.

On olemassa Set nimeä kantavia faaraoja, kuten Seti Ramses II isä. Set tappaa veljensä Osiriksen. Allegoriat tappamisesta ja syömisestä ovat sangen tavanomaisia. Esimerkiksi ajan jumala Kronos (roomalainen jumala Saturnus), joka syö lapsiaan. Lasten syöminen kuvaa ajan jatkumisen ja katoamisen perinnettä.

Myös se, että Set murhaa veljensä Osiriksen, on ymmärrettävä kuvainnollisesti. Tarun tulkinnassa auttaa teosofinen käsitys ihmisen rakenteesta: näkyvästä fyysisestä kehosta ja näkymättömästä eetterisestä elämästä ylläpitävästä kehosta tai kuten sanotaan fyysisen ihmisen ”kaksosesta”. Setiä ja Osirista onkin joskus kuvattu kaksosina. Tällä avaimella avattuina näemme, että tarussa kuvataan aineellisuuden luomisen alkuvaihetta. Set on aineellisuuden luoja, hänen energioilla aineellistunut ihminen menettää näköyhteyden eetteriseen veljensä eli ”kaksoseseen”.

Se jää aineellisessa maailmassa näkymättömäksi eli ”tapatuksi”. Tapettu veli Osiris onkin Tuonelan jumala eli aineellisuuden tuolla puolen olevan näkymättömän maailman hallitsija.

Syntyminen aineeseen on sama kuin henkisen tason kuolema, hautautuminen ruumiiseen ja pimeään. Niinpä Set, joka oli alun perin Aurinkojumalan Ran puolustaja, muuttuu vähitellen ”pimeyden” jumalaksi. Temppeleissä Set sijaitsi päivätyön puolella etelässä, Amon sijaitsi lännessä, Astarta idässä ja Uto pohjoisessa. Tutkijat ovat rinnastaneet hänet mm. Baaliin, Jahveen, Saturnukseen, Shivaan ja Kaliin sekä myös Saatanaan.

Swedenborg kirjassaan Arcana Coelestia (taivaalliset salaisuudet) tarkentaa allegorioiden vastaavuuksia: ”Raamatusta puhutaan esimerkiksi leivästä, ei se tarkoita luonnollista leipää, vaan hyvyttä; viini – totuutta, (...) aurinko rakkautta; kuu uskoa; tähdet tietoa; silmät ymmärrystä; korvat kuuliaisuutta jne.

Niinpä esim., kun me luemme Raamatusta, että "Aurinko on pimevä, kuu ei anna valoaan ja tähdet putoavat taivaalta", merkitsee se että rakkaus kylmenee, usko häviää ihmisistä ja tiedot unohtuvat seurakunnan pimeinä aikoina".

Allegoria aineen ja hengen liitosta

Allegorioiden ymmärtäminen ratkaisee myös sen Raamatussa olevan arvoituksen miten Jumalalle kelpasi Aabelin tappamalla hankittu veriuhrin paremmin kuin Kainin viljauhri. Tässä selvästi veri merkitsee henkeä ja vilja ainetta. Tämä allegoria on säilynyt kristillisen kirkon käytännössä, jolloin Pyhällä ehtoollisella nautitaan Kristuksen ruumis (leipä) eli aineellisuus ja Kristuksen veri - viini (spirit, spiritus) eli henki. Niinpä otollista Jumalalle oli, että Aabel uhrasi henkistä, mutta Kain aineellista. Aabel on Kainin "kaksonen", joka jää aineellisessa maailmassa näkymättömäksi. Niinpä Kain - kuten egyptiläinen jumala Set "tappaa" veljensä ja kokee ihmismielissä samanlaisen halventavan kohtalon.

Raamatun Kain todennäköisesti oli ensimmäinen kokonaan aineellinen ihminen. Tätä tulkintaa puolustavat heidän nimiensä etymologiset juuret. Hebreaksi nimi Kain muistuttaa sanaa kana, joka merkitsee 'synnyttää /luoda ihminen', näin Eeva sanoi Kainin synnyttyään. (Moos. 4:1). Kain merkitsee myös toista heprealaista sanaa: 'seppä'. Aabelin nimi taas muistuttaa sanaa hevel 'hengitys' 'henki'. Kain karkoitettiin Edenistä Noodin maahan. Hänestä tuli kulkija ja vaeltaja (Moos. 4:12). Hän on myös tuhlajapoika, jonka on määrä palata Isän kotiin, suorittaa paluu, yhtyminen eli siis religio.

Raamatussa on kaksi Aatamin ja Eevan jälkeläisten geneologiaa, kainilainen (Moos. 4, 18-22) sekä setiläinen (Moos. 5). Jouduttuaan pois paratiisista oli opittava elämään aineellisessa maailmassa.

Metallit (peruselementit) ovat aineen alku. Jumala Set oli myös metallien hallitsija. Nimi Kain 'seppä' liittyy myös metalliin. Sekä egyptiläinen jumala Set että Kain opettivat aineessa toimeentulemisen taidot. Kainin jälkeläiset jatkavat tätä työtä: Jaabal on karjanhoitoa harjoittavien kantaisä, Juubal on kannelta ja huilua soittavien kantaisä ja Tuubal-Kain kaikkien seppien kantaisä. Tuubal-Kain tuo mieleen kreikkalaisen seppäjumala Hefaistoksen. Tämä rampa jumala jostakin syystä saa jumalattarista kauneimman, Afroditen vaimoksi! Eikö tässä ole selvä allegoria aineellisuuden (joka koetaan pahana, miltei rampana olemisena) ja henkisen (kauniin Afroditen) vastakohdasta, mutta samalla niiden liitosta ja yhteenkuulumisesta?

Suomessa uljaaseen sankariin: "olipa seppä Ilmarinen takoja iänikuinen" ei vielääkään liity muita tunteita kuin ihailu! Toki seppiä ehkä pelättiin, he olivat yleensä voimakkaita miehiä, noesta mustia ja heidän työnsä savun ja tulen keskellä vaikutti noituudelta. Mutta juuri Ilmarinen oli se joka takoi Sammon!

Sitä mukaan kuin aineellinen elämä koettiin raskaaksi ja fyysinen keho ei vain sielun temppeliksi, vaan myös syntien tyyssijaksi, kaikki aineeseen liittyvät jumalat ja henkilöt miellettiin pahoiksi ja jopa paholaisiksi! Niin käy myös Luciferin, joka toi ihmisille järjen valon. Unhoon jää tosiasia, ettei ilman käsityötaitoja ja järjen valoa aineellistunut ihminen tulisi toimeen eikä kykenisi rakentamaan temppeleitä. Tarkoitan tällä välineitä matkalla takaisin jumalyhteyteen. Pelko ja ennakkoluulot loivat tilaisuuden suhtautua negatiivisesti ideologiaan, jonka pyrkimys on jalo, rauhaa rakastava ja henkiseen kehitykseen innoittava.

Ruusuristiläisen ideologian saavutukset ja tulevaisuus

Väitteet vaikutuksista tai lainauksista gnostiseen tai ruusuristiläiseen ideologiaan hämärtävät asiaa. Ikään kuin yhtäkkiä syntyisi uusi valtava kokonaisuus, joka saa ainoastaan vaikutteita!

Selkeämmän kuvan saamme, mikäli näemme tämän filosofian haaran Jumalasta poislangenneen ihmiskunnan jatkuvana pyrkimyksenä paluuseen Taivaisen Isän luokse, sekä pyrkimyksenä keksiä apuneuvojen tähän paluuseen. Kulloisetkin olosuhteet liittivät uutta tai muuttivat sitä perusideaa, joka toimii niin sanotussa gnostisessa kentässä, jumalviisauden Theo-Sophian piirissä ja sen inspiroimana.

Keskiaikana tärkeimmistä tavoitteista, jotka tuotiin esiin looseista, mainitsen vain liberte, egalite ja fraternite. Käsite 'vapaus' on usein tullut väärin ymmärretyksi. Monesti maallikko käsittää tämän oikeutena mielivaltaan ja anarkiaan.

Ruusuristiläisyys tunnustaa sekä makro- että mikrokosmoksessa vallitsevat lait ja niiden puitteissa on vapaus luoda, rakentaa ja kehittyä. Sääntöjen välttämättömyyttä myös vapaudessa kuvaa hyvin kieli. Kieliä on lukuisia. Kielenkäyttö on vapaata ja äärimmäisen rikasta ilmaisuissa. Kielen sisällä on ikään kuin sitä ylläpitävänä rakenteena lait, jos niitä rikkoo, niin kieli hajoaa merkitysten välittäjänä ja luojana.

Se miten kukin gnostikko tai totuudenetsijä on nimenyt etsimänsä tarkoituksen, voi olla erilainen. Joillekin se on ollut Viisasten kiven löytäminen, toisille Suuren Työn tekeminen tai Täydellisen Onnen saavuttaminen (Summum Bonum). Se voi olla palaaminen Olemisen täyteyteen (Pleroma), kuolematomuus Paratiisissa sekä myös kuolematomuus luomuksissa. Se voi olla henkinen evoluutio ja henkisyyden realisointi - toisille taas aivan jotakin muuta.

Tasa-arvoisuus naisten ja miesten välillä on osittain toteutunut. Veljeskuntiin kuului aikoinaan myös vaimoja ja sisaria. Toisinaan naisjärjestöt toimivat säännöllisten mieslooshien alaisina ja pääasiallisesti samoin periaattein. Todistettavasti ensimmäinen looshin mestari oli irlantilainen Elizabeth Aldworth (1603-1673).

Paavin kiellettyä (v. 1738) vapaamuurarijärjestön Wienissä, siellä perustettiin Mopsi-järjestö, johon vihittiin myös naisia. Marie Deraismes perusti 14.3.1893 "Le Droit Humain" eli Ihmisen oikeus yhteisvapaamuurarijärjestön. Valitettavasti miesvapaamuurariudessa jatketaan naisten poissulkemista monin selityksiin. Kristillisessä kirkossa tasa-arvossa on tultu sata vuotta perässä: naispappeus on sallittu vasta muutamia vuosia sitten. Islam on tästä vielä kaukana. Veljeys toteutuu looshissa käytännössä. Siihen kuuluu jäseniä eri yhteiskunnallisista kerrostumista, veljeskuntiin kuuluu eri puolueiden, uskontojen ja kansallisuuksien edustajia.

Ruusuristiläisyyden tehtävä tulee olemaan kaikkien uskontojen kokoava synteesi. Joka vuosisadalla, sanoo Steiner, tulee vaikuttamaan joku ruusuristiläisen inspiraation saanut henkilö. Ulkoapäin tämä henkilö ei erotu mitenkään muista ihmisistä. Se ei ole suoja ainoastaan henkilöpalvonnalta, jota ihmiset tällaista henkilöä kohtaan osoittaisivat, eikä ainoastaan varjele tätä henkilöä ylpeyteen lankeamisesta. Se on suoja myös astraalimaailman hyökkäyksiltä, jotka tällaiseen henkilöön sieltä suunnataan.

Äly ja järjen valo, yksi suurimmista lahjoista ihmiskunnalle, jäi kirkkouskovaisilta paitsioon. Toisaalta ilman henkevyyttä älystä saatta tulla vaarallinen kone, joka jauhaa vain omaksi hyödyksi. Ruusuristiläinen ideologia yhdistää uskon, tiedon/tieteen ja etiikan. Voi sanoa: järjellinen usko tai uskovainen järki.

Lopetan Daniil Andrejevin sanoilla teoksesta *Laulu Montsalvatista*:

*"Suuren Perustaja-Luojan antamalla oikeudella
Siunaa kaikkia, jotka janoavat Henkistä Aurinkoa
Ja jotka liittyvät Rakkauden veljeskuntaan."*

HUMANUM FORUM

HENKINEN EVOLUUTIO

FORUM HUMANUM SYKSY 2012

Keskiviikkoisin klo 18.00 Porthanian salissa III ja IV

19.9. Taavi Kassila , kirjailija, ohjaaja	Valvetilamme on unta
26.9. Marika Borg , kouluttaja kirjailija	VIISAS ARKI – henkisyys käytäntöön
3.10 Antti Savinainen , FT	Tiede ja henkinen ihmiskuva
10.10. Mikko K.A. Taskinen , FM, kouluttaja, kirjailija	Sisäinen harjoitustie
17.10. Olga Ovchinnikova , Eheän opin kouluttaja	Symbolien merkitys kehityksessämme ihmisestä Ihmiseksi
24.10. Torsti Lehtinen , filosofi kirjailija	Mitä kaunokirjallisuuden jumalakuvat kertovat?
31.10. Pentti Tuominen , FM	Gnostilaisuus – polku kohti sisäistä eheyttä ja olevaisen ymmärtämistä
7.11. Olavi Moilanen , unitutkija	Hengen ruumiillisuus
14.11. Kirsti Bergman , Suomen luonnonuskontojen yhdistyksen pj.	Shamanismi ennen ja nyt
21.11. Riitta Riihonen , kirjallisuusterapiaohjaaja	Hengen anatomian oppitunti
28.11. Mauri Lehtovirta ja Ari-Pekka Hyrkäs ym. kitarat ja laulu	Henkinen evoluutio – Ajatuksia, runoa ja lauluja syksyn teemasta

Vapaaehtoinen oviraha 7 € salivuokran kattamiseksi

Järjestää Forum Humanum ry. Mauri Lehtovirta, sihteeri, Luutnantintie 3 A 1, 00410 Helsinki, puh. 045 1207131 www.forumhumanum.fi Forum Humanumin tili kannatusmaksuja varten: 157230-357053

Piippuviisas ja Tuhva

Kohtaaminen

Kun aikoinani olin päivittäisellä lyhyellä kävelyllä ja koska minulla tuo oikea nilkka aina välillä vaivaa, istuuduin lenkipolun vieressä olevalle penkille. Siinä istui minua kymmenisen vuotta vanhempi mies piippua poltellen. Suomalaisina tuppisuina istuimme ensin pitkään hiljaa. Mutta sitten tuo tuntematon alkoi jutustella aloittaen omintakeisella repliikillä "On se noita ilmoja pidellyt".

Minua ensin ärsytti äijän avaus, sitten olemus ja myös hänen tapansa polttaa tupruttaa käyrää piippuansa. Nyt kun olemme vuosia tavanneet, jutustelleet ja keskustelleet syvällisiä asioita maailman synnystä perhosten toukkien ruokavalioon, olen alkanut pitää häntä viisaimpana ukkona ja ihmisenä, jonka koskaan olen tavannut. Kutsun häntä "Piippuviisaaksi".

Eilen aloin piippuviisaalle valittaa omaa oloani ja kaikkia pieniä vaivojani. Hän kuunteli tapansa mukaan minun rutinoitani, oli pitkään hiljaa ja kysyi: "Oletko miettinyt mistä nuo sairaudet oikein johtuvat?" "No tietysti olen", vastasin tuhahtaen. "Otetaan nyt esimerkiksi oikea nilkkani. Minulla on ollut melkein lättäjalka koko elämäni ja nyt kun tuota painoa on ihan liikaa, vetää se jalkapöydän kireälle ja aiheuttaa siinä kiputiloja, jotka aina välillä heijastuvat sääriluuhun saakka." Piippuviisas pölläytti savupilven ja kysyi sitten: "Mitä meinaat tehdä asian suhteen?" "Kyllä minä sen tiedän", tuhahtelin edelleen hänelle takaisin. "No, mikä sitten estää sinua niin tekemästä? Lopeta tuo valitus ja tee jotain, ala laihtua."

Minä istuin tovin ääneti. Kuulin omantuntoni äänen ja se tuntui pahalle. Mietin sitä miksi en pystynyt toimimaan kurinalaisesti. Voisit Tuhva myös hieman syvemmältä mielestäsi kaivaa noita sairauksiesi ja vaivojesi syitä. Jospa niille löytyy jokin toinen juurisyy kuin vain sinun painosi ja ikäsi?

Mieti sitä! Piippuviisas kopautti piipun kopasta perskat pois, heilautti kättä ja sanoi: "Tavataan seuraavan kerran!"

Murheen karkotus

"Mitä sä ole elämässä tehnyt duunia?", kysyin kerran Piippuviisaalta. Hän taas selvästi mietti, puhuisiko minulle yhtään mitään. "Miksi kysyt?" "Ihan uteliaisuuttani, on vain mukava tietää ihmisistä ja heidän taustoistaan ja siitä minkälaiselle pohjalle rakentuu heidän maailmankuvansa." "Okei sitten. Niin kuin tiedät synnyin täällä Jollaksessa. Faija oli kalastaja ja lapsena ja nuorukaisena vietin paljon aikaa hänen kanssaan botskilla ja helppasin häntä hommissa. Opin sekä kunnioittamaan, että rakastamaan merta. Lähdin sit skönelle, kouluttauduin merikapteeniksi, seilasin maailmalla ja jäin eläkkeelle. Nyt köpöttelen ympäriinsä jutellen kaikenlaisten tyyppien kanssa. Niin tietysti, menin naimisiin ja saimme kolme skidiä, joista on kasvatuksestamme huolimatta kasvanut ihmisiä. Nyt olen isoisa ja tarkkailen elämää itsessäni ja muissa." "Mikäs sinusta on sitten elämän tarkoitus?" uskalsin kysyä. "Lainaan tähän toisten sanoja: Murheen karkotus ja joutavanpäiväisten kyselijöiden kiusaaminen."

On hyvä irrotella.

Lähdimme Piippuviisaan kanssa hurvittelemaan, pistämään elämä risaiseksi, kuten meillä molemmilla oli nuoruudessa tapana kehuskella kavereille. Köpötimme lähikioskille, ostimme kahvit, törsäsimme rahaa epäterveelliseen ruokaan ostamalla porilaiset lauantaimakkaralla ja kaikilla mausteilla, myös sipulilla. Nyt saavat akat luvan sietää sipulinhajua hengityksessä, retestelimme keskenämme.

Odottaessamme porilaisia, pelasimme molemmat kahdella eurolla pokeria, tietysti hävisimme. Ryysimme kahvit mustana ja ilman sokeria, kuten karskien miesten tulee tehdä. Söimme irvistelemättä sipulit ja sinapit porilaisistamme ja arvostelimme ulkona ohikulkuvia ihmisiä. Köpötimme sitten kotiin. On se hyvä irrotella silloin tällöin.

Tarkkailu

Katsoimme tässä Piippuviisaan kanssa ihmisiä torilla eli harjoitimme mieliharrastustamme tarkkailua, ja toisillemme naljailua. "Mitäs meinaat Piippuvaari kesällä muuta tehdä kuin istua penkillä ja toljottaa toisia ihmisiä?" Kysyin Piippuviisaalta. "No lähtää matkalle, katsomaan maailmaa." "Ja kohteena on?" "Ajattelin Intiaa."

"Häh", sanoin minä. "Mitä tuossa on järkeä? Paljon ihmisiä, köyhyyttä, kurjuutta, vatsatauteja, ihmeellisiä uskontoja, liikennekaaosta, tietokonefriikkejä, lemmiä kadulla, apinoita hyppelemässä joka puolella, pyhiinvaeltajia uimassa likaisessa joessa, alastomia ja tuhkalla peitettyjä guruja, kaikenkarvaisia omituisuuksia ja huijareita. Mitä sinä siellä?"

"Tarkkailen ihmistä."

Funtsi ite

Piippuviisas oli viettänyt kesän mökillänsä ja oli nyt pitkästä aikaa seudulla. Tapasimme toisemme meille perinteisen kahvin ja keskinäisen naljailun merkeissä. "Kuis kesä hurahti?" Kysyi Piippuviisas. "No Akan ulkoiluttamisen ja duunin merkeissä. En palellut. Entäs sulla?"

"Funtsin elämää, fisustelin ja puuhastelin mökillä", vastasi Piippuviisas ja jatkoi. "Nyt kun näki vähän ihmisiä, oli aikaa ja luonto ympärillä, niin elämän suuremmat kysymykset tulivat päivittäin mieleen. Kun itse on tämän matkan loppupuolella, alkaa jo seuraava vaihe funtsituttua."

"Oletsa jotekin klesä, meinaatsa heittää veivis kun tuollaisi ajattelet?" Kysyin Piippuviisaalta. "En toki, mutta auringon noustessa ja laskiessa ei voinut olla miettimättä alkua ja loppua, mitä oli ennen ja mitä on jäljellä." "No sitten saan varmasti kuulla sinun kaiken tyhjentävän vastauksesi." Naljailin.

"Funtsi ite", sanoi ystäväni tuhahtaen ja ryysti liioitellun äänekkäästi sumppiaa osoittaen minulle, että aihe on tällä kertaa loppuun käsitelty.

Pärinäpuhallin

Kävelin Piippuviisaan kanssa puistossa, jossa maahan pudonneet lehdet kahisivat jalkojemme alla. Oli luonnon levon aika. Katselimme kuinka eräs mies ajoi pärinäpuhaltimella lehtiä kasaan ja pois puiston käytävältä. Vilkaisu Piippuviisaan silmiin riitti minulle kertomaan, ettei hänkään pitänyt äänekkäästä uusharavastal. Olemme molemmat tähän ikään mennessä sen verran ehtineet syksyn lehtiä haravoida, että hiljaisesti mielessämme paheksuimme noita nykyajan työtä helpottavia kotokotuksia.

"Onkohan tuolla kaverilla enemmän työiloa kuin perinteisillä haravoitsijoilla?", kysyin Piippuviisaalta. "En tiedä, mutta on tietysti hyvä muistaa, että hänelle se on kokopäiväinen homma, meille se oli omakotitalon pihan verran ulkoilmasta ja syksystä nauttimista", muistutti Piippuviisas minua.

"En voi sille mitään, että tämä aika vuodesta, jolloin kuolleita lehtiä kootaan kasoihin, saa mieleni samanaikaisesti haikeaksi ja rauhallisen tyyneksi. Vaikka lehdet ovat kuoleva osa puista ja pensaita, ei itse elämä häviä minnekään. Tippuvat lehdet ovat aikanaan ravintoa uudelle elämälle", tuumin ajatuksiani ääneen.

Rahastonhoitaja Leena Rinkinen

Auroratie 44, 02420 Jorvas, puh. 040-5403249

Ruusu-Risti Temppelisäätiö: Nordea FI0310233000206875

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.: Sampo FI3380001500078689

Kirjallisuusseuran johtaja Rauno Rinkinen puh. 050-3740633

Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut: Sampo FI8780001500059093

Ruusu-Risti -lehti: Sampo FI768000191068834

Ruusu-Ristin Kukkarahasto: Nordea FI3210115000430458

Sinikka Ellilä, Antinmäenkatu 5, 06110 Porvoo Puh. 0400-615 872

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti	Pauli Loikala	040-838 1017
Jyväskylä	Liilia Siiberg	050-911 1377
Kuopio	Jouko Ikonen	050-341 8795
Oulu	Vesa Raappana	044-2796393
Rovaniemi	Marketta Mylläri	040-762 6454
Siilinjärvi	Paula Monto	040-590 4918
Tampere	Leena Sippola	050-588 7885
Vihti	Kauno Mannonen	040-761 3778

Hyvä lehden ystävä ja tilaaja, lehden toimitus haluaa päivittää tilaajat samalla, kun lehden uudistunut toimikunta tekee pieniä muutoksia lehteemme. Varmistat lehden tilauksesi kun maksat alla olevalla tilinsiirtolomakkeella tämän vuoden lehtimaksun eli neljä nro/vuosi. Ps. jos olet jo mahdollisesti suorittanut maksusi niin kiitokset lehden toimituskunnalta.

<i>oikein!</i> IBAN F17680001901068834		BIC	
Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		Ruusu-Risti lehti	
Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		Oma nimi	
Allekirjoitus Underskrift		Vitenumero Ref. nr	
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	30.09.2012
		Euro	25,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujonvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betälaren angivit.

Aija Tuukkala

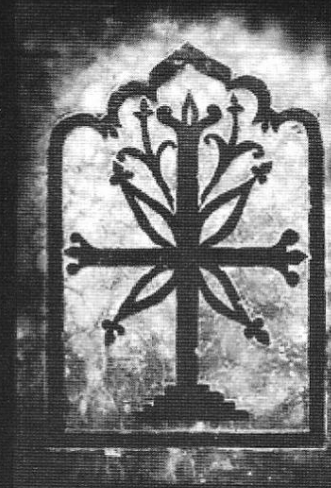
Kirjaesittely

Abbé Roca - H. P. Blavatsky
Kristinuskon esoterismi

Suomentanut Kaija Holstikko
Ihmisyden tunnustajat 2012
140 s.

Lähes 130 vuotta sitten roomalaiskatolinen pappi ja retoriikan professori Abbé Paul Roca sekä Teosofisen Seuran perustaja H. P. Blavatsky kävivät kirjeenvaihtoa ranskalaisen Le Lotus aikakauslehden palstalla. Osa puoli vuotta kestäneestä kirjeenvaihdosta julkaistiin ja tämä viiden kirjeen kokoelma kristinuskon, hindulaisuuden ja buddhalaisuuden esoterismista on nyt ansiokkaasti suomennettu ja julkaistu kirjana.

Abbé Roca - H. P. Blavatsky
Kristinuskon esoterismi

Le Lotus oli Teosofisen Seuran Ranskan haara-osaston "Isiksen" äänenkannattaja. Lehti määritteli tehtävänsä olla "korkeampien teosofisten tutkimusten aikakauslehti, jonka tarkoituksena on edistää Idän ja Lännen välistä sovintoa." Lähtökohta on siis draamallinen, itä ja länsi eivät ole sovinnossa keskenään, on olemassa jännite. Vilpittömästi ajatellen en ole aivan vakuuttunut täytyikö tämä sovinnon tavoite kirjeenvaihdossa, sillä ajoittain hyvin dogmaattista, etymologista ja kiivasta vuoropuhelua kunnianarvoiset kirjeenvaihtajat keskenään ovat käyneet. Mentaalisen miekkailun päätteeksi

H. P. Blavatsky sopii tapaamista abbé Rocan kanssa paremmassa maailmassa, nirvānassa – lähellä Buddhan valtaistuinta.

Lukijan kannattaa siis kilvoitella: Mitä hyödyttää tehdä periaate- tai oppikysymystä henkilöistä tai järjestelmistä? Mitä hyödyttää kiistellä? Kirjeenvaihdossa roomalaiskatolisuus ja teosofia harjoittelivat veljeyttä käytännössä. Luonnollisesti kirjeenvaihto on myös ajankuva, lukijan kannattaa ottaa se boddhisattva-harjoituksena ja kohota henkilödraaman yläpuolelle kirjeenvaihdon varsinaiseen mentaaliseen antiin, sillä se on kirkas ja kiistaton.

Lopuksi kirja esittelee kunnioitetut kirjeenvaihtajat. Abbé Paul Roca oli siis H. P. Blavatskyn aikalainen. He molemmat olivat uskollisia omalle työlleen, he tekivät työtä ihmiskunnan hyväksi. He tiesivät muutoksen ja muuntumisen välttämättömyyden. He molemmat tiesivät, että uskon, vanhojen mysteereiden ja ihmeiden valta oli päättymässä eikä enää ollut juuri-kaan muita mysteereitä kuin tietämättömyys.

H. P. Blavatsky lienee tullut tutuksi lehtemme lukijoille, toisin kuin abbé Roca. Esoteerinen kristinusko kirja kertoo hänestä seuraavaa; abbé Roca toimi Ranskassa suuren katolisen instituutin johtajana ja sittemmin myös kunniakaniikkina. Hän tutustui Pariisissa esoterismia, kabbalaa ja okkultisia tieteitä harjoittaviin piireihin. Abbé Rocalle tulivat tutuksi myös martinistit sekä rosenkreutzilaiset Barlet ja Pappus. Samoin hän tunsi H. P. Blavatskyn ystäviä. Abbé Roca oli taitava kirjoittaja ja hänen tiedetään perustaneen oman viikkolehden sekä julkaisseensa neljä kirjaa, jotka Vatikaanin kardinaalikongregatio tuomitsi ja asetti kiellettyjen kirjojen luetteloon. Abbé Roca ei alistunut saamaansa tuomioon eikä peruuttanut kirjojen oppia, joten hänet pidätettiin virantoimituksesta vuonna 1888. Abbé Roca itse määritteli olevansa esoteerisessa katolisessa uskossa. Hänelle pidettiin kuoleman jälkeen, vuonna 1893, kataarien lohdutuksen sakramentti gnostilaisen kirkon aloitteesta.

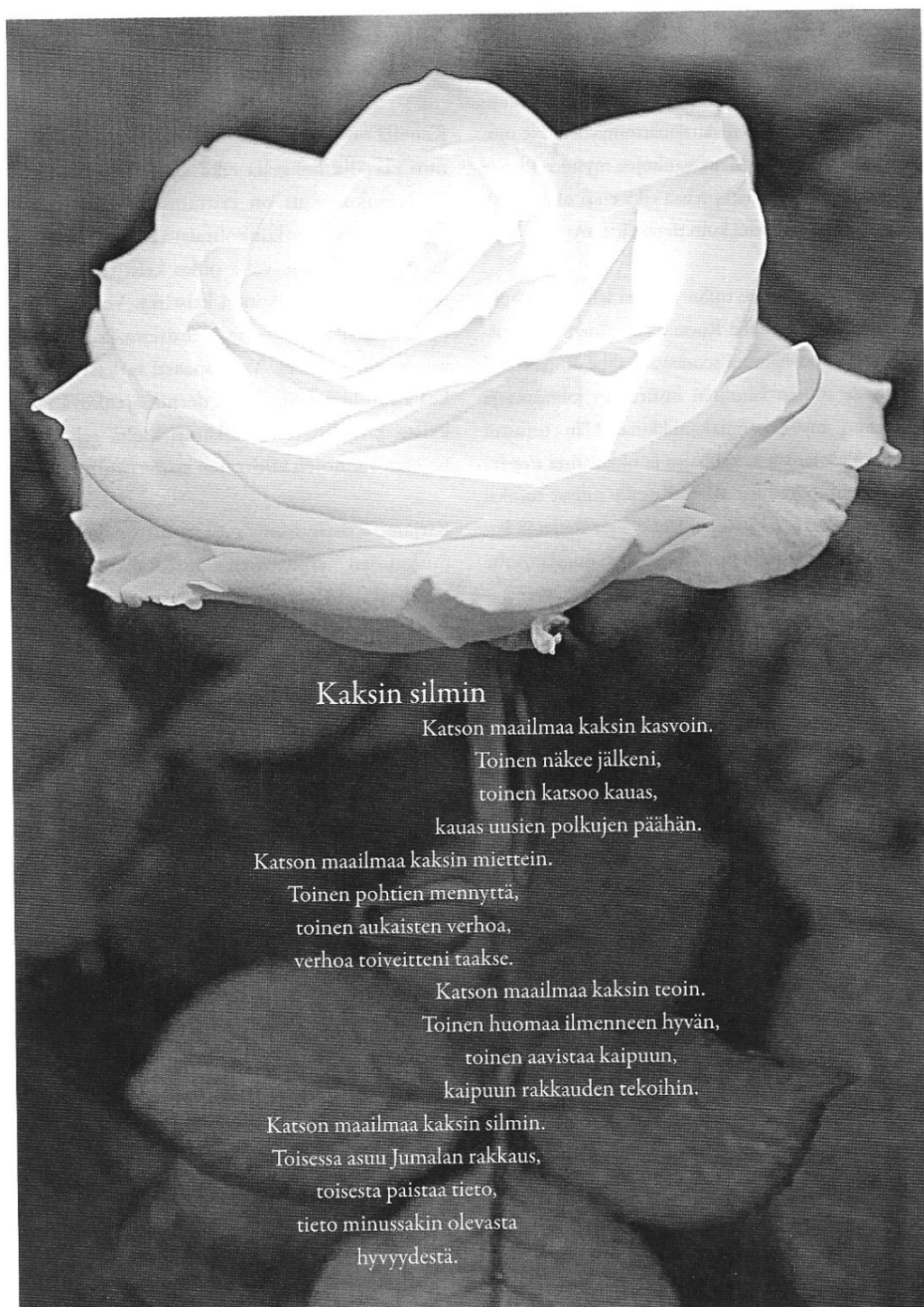
Kirjeenvaihtoa voi lukea teosofian ja roomalaiskatolisuuden dialogina sekä Kapilavastun Gautaman ja Juudean Jeesuksen välisenä mentaalisenä dialogina. Kirjeenvaihdon voi tulkita myös Buddhan ja Kristuksen ”välittömyytenä”, nimitettäköön sitä nyt vaikkapa ykseydeksi. Kuten kirjeistä saamme lukea; hyveiden ja autuuksien saarnaa on saarnattu Gayan vuorella lähes kolme tuhatta vuotta sitten ja Galilean vuorella kaksi tuhatta vuotta sitten. Lukemisen asento voi olla myös ihmiskunnan vihkimyssyklin allegoria sekä mysteereiden laatu ja uudistuminen.

Lukiessaan voi toteuttaa kirjeiden ohjetta; nostaa korkealle sen mikä on alhaalla ja tuoda alas sen mikä on korkealla.

Kenellä on silmät, hän lukekoon kirjan esoterismin elävällä hengellä eikä kuolleella kirjaimella. Lukukokemus on erittäin onnistunut, kun voi vapautua henkilökohtaisista mielenkiinnon kohteista eikä ole väliä onko kristitty buddhalainen vai buddhalainen kristitty. Voi vapautua opillisuuksista, oikeassa olemisesta ja erityisesti puolueellisuudesta. Voi vapaasti tarkastellen lukea 1800-luvun lopun modernin ajankuvan mukaista kristillisen esoterismin kieltä sekä muiden vanhojen vihittyjen esoterismin kieltä.

Kirjana Kristinuskon esoterismi on kuvaus ihmiskunnan henkisen tien historiasta, mysteerihistoriasta, kehittymisestä ja muuttumisen välttämättömyydestä. Kirjan tarkat lähdeviitteet antavat lukijalle mahdollisuuden tutkia lisää. Itselläni oli tarve tutkia, onko kirjeet suomennettu alkukielestä. Yhteydenotto Ihmisyyden tunnustajien yhteisön **Jouni Marjaseen**, toi väivatta vastaukset kysymyksiini. Suomennos on tehty englannin kielelle käännettyistä kirjeistä, joitakin kohtia on kuitenkin verrattu ranskan-kielisiin kirjeisiin.

Kirjan kanteen henki on luonut varsin kutsuvan muodon. Kuvan Jouni kertoi olevan yksityiskohta Pyhän Barsauman kirkosta. Kirkko on Midyat nimisessä kaupungissa Itä-Turkissa. Kirkko kuuluu itäsyerialaiselle kirkkokunnalle, jota länsimailla on nimitetty nestorialaiseksi. Kannen kuva on osa kuvasta, jonka on ottanut edesmennyt palestiinalainen etnomusikologi **Habib Hassan Touma**.

Kaksin silmin

Katson maailmaa kaksin kasvoin.

Toinen näkee jälkeni,

toinen katsoo kauas,

kauas uusien polkujen päähän.

Katson maailmaa kaksin miertein.

Toinen pohtien mennyttä,

toinen aukaisten verhoa,

verhoa toiveitteni taakse.

Katson maailmaa kaksin teoin.

Toinen huomaa ilmenneen hyvän,

toinen aavistaa kaipuun,

kaipuun rakkauden tekoihin.

Katson maailmaa kaksin silmin.

Toisessa asuu Jumalan rakkaus,

toisesta paistaa tieto,

tieto minussakin olevasta

hyvyydestä.

Matti Koskinen